

Grief
and
Pleasure

Yas ve
Haz

07.09.22
30.07.23

Ali İbrahim Öcal
Alpin Arda Bağcı
Annemarie Busschers
Asger Carlsen
Ayça Telgeren
Begüm Yamanlar
Bill Viola
Bruce Nauman
CANAN
Catherine Opie
Cindy Sherman
Elif Uras
Erdoğan Zümrütoğlu
Erwin Wurm
Filip Custic
Francesco Albano
Hicham Benohoud
Iliu Susiraja
İ. Ata Doğruel
İnci Eviner
John Coplans
Julian Opie
Lea Colombo

Mamali Shafahi
Mustafa Ata
Onur Mansız
Ömer Uluç
Pinar Yolaçan
Robert Mapplethorpe
Saella Aparicio
Shadi Ghadirian

Sibel Horada
Theo Triantafyllidis
Universal Everything
Vito Acconci
Willi Dorner
Yüksel Arslan
Zhang Huan

ODUNPAZARI MODERN MÜZE

Atatürk Bulvarı No:37
Odunpazarı Eskişehir
omm.art
@ommwart

YAS VE HAZ

Bedenimiz, tarih boyunca birbirimizle, zamanla ve dış dünyayla olan ilişkimizin anlamlandırılmasında ve inşasında ana referans kaynağı olarak işlev görmüştür. İnsanın toplumsal varlığını belirleyen en temel araç olarak beden, düalitelerin vuku bulduğu temel zemindir. Beden, varoluşun tüm çelişkilerini barındıran, ruhsal ve fiziksel unsurları birleştiren bir “küçük alem” (mikrokozmos) olarak algılanır. İnsanın evrendeki yerine ait tüm cevaplanamayan sorular, yanıtlarını ilk olarak burada arar. İnanç sistemleri sebebiyle kutsallaşan veya maddesel tabiatı yüzünden hiçleşen beden, aynı zamanda sosyal ve politik gelişmelerin ilk hissedildiği çarpışma alanıdır.

“Yas ve Haz” sergisi, insan olmaya dair mutluluk, üzüntü, öfke, korku, şaşkınlık, iğrenme, küçümseme ve utanç gibi duyguları; aynı bedende yas ve haz gibi çelişkili halleri eşzamanlı olarak mümkün kılan tüm mekanizmaları odağına alır. Resim, fotoğraf, heykel, video ve yerleştirme gibi mecraları içeren eser seçkisi, bedeni tahakkümün ve toplumsal ideolojilerin boyunduruğundan kurtararak özgürlüğünün önünü açarken, toplumun değişen değer ve normlarına beden üzerinden ayna tutar.

Tarih boyunca ona atfedilen kısıtlayıcı rollerin ötesinde beden, bir ifade ve duyum aracı olarak geniş olasılıklara sahiptir. Bedenlerimiz tüm deneyimleri özelleştiren, aynı zamanda merak kaynağı olmayı sürdüren bir mekanizmadır. Bedenin konuştuğu dil olan duygu ve düşünceler, farklı şekillerde tezahür eder, okunur ve birikir. Duyular vasıtasıyla elde edilen izlenimler, objektif temellere dayanan subjektif deneyimler yaratır.

“Yas ve Haz”, çağdaş bedenin sınırlarını ve inceliklerini, geçmişte ve günümüzde ait olduğu karmaşık ilişkiler ağındaki rolünü ve etik ve sosyal parametrelerini ele alır.

GRIEF AND PLEASURE

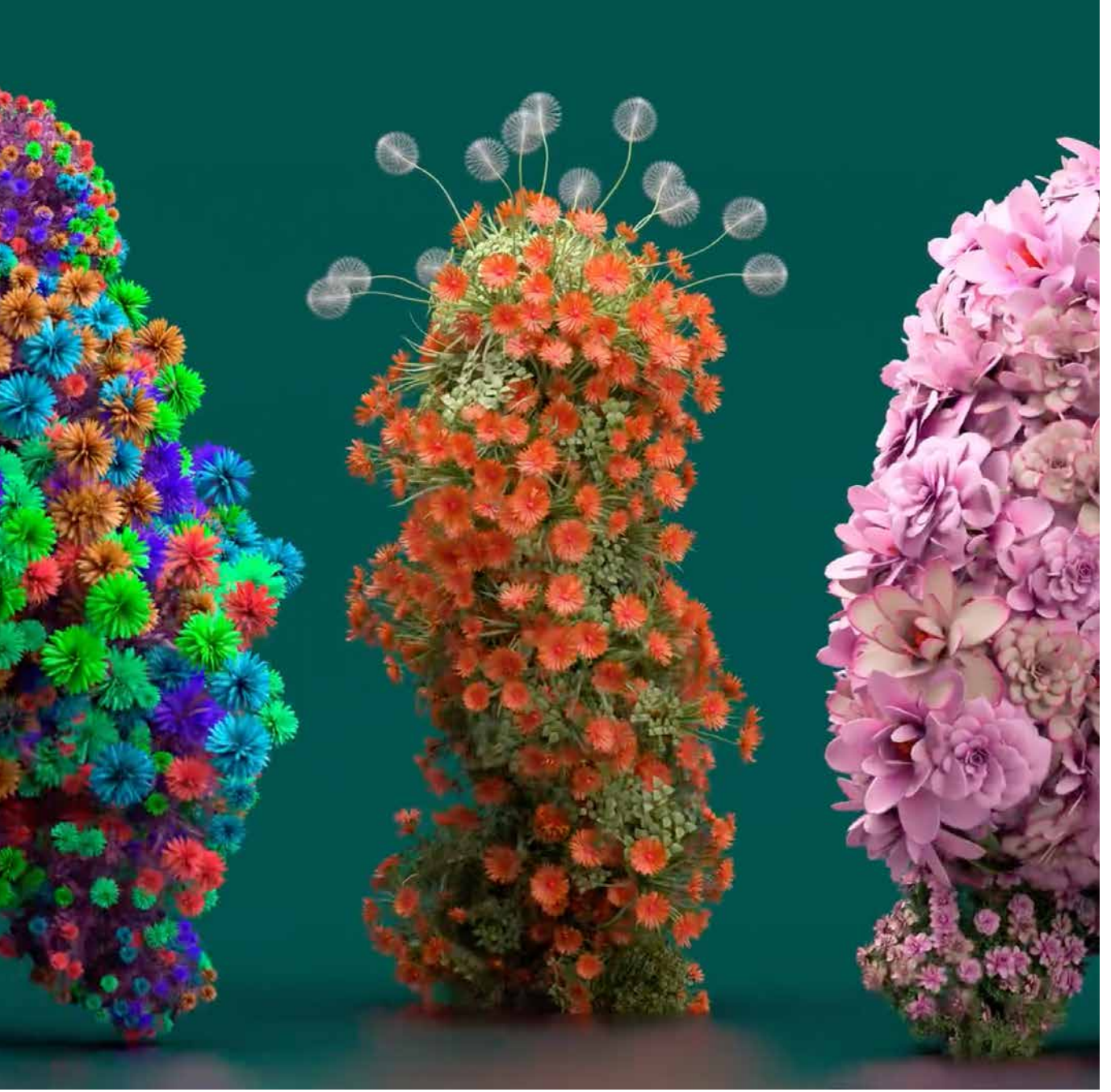
Our bodies are integral to how we understand and build our relationship with one another, with time and the world around us. As a tool that determines the social existence of the individual, the body forms the basis of dualities. It is seen as a ‘microcosm’ that contains the many contradictions of existence, and brings together spiritual and physical realities. Questions around the mysteries regarding our place in the universe first seek their answers here. Either sanctified through association with certain spiritual beliefs or punished due to its corporeal nature, the body is a battlefield where the impact of social and political developments are felt.

The exhibition ‘Grief and Pleasure’ considers the complex nature of being human in the contemporary world, and the body’s capacity to inhabit emotions such as happiness, sadness, anger, fear, surprise, disgust, contempt and embarrassment, as well as contradictory states such as grief and pleasure. The works in the exhibition, which span painting, photography, sculpture, video and installation, attempt to free the body from the yoke of authority and social ideologies, while holding a mirror up to the values and norms of contemporary society.

Beyond the restrictive roles attributed to it throughout history, the body holds endless possibilities as a means of expression and sensation. It is a site that personalises our experiences, yet remains a source of bewilderment. Emotions are the language that the body speaks, and they manifest, register and accumulate in very different ways. Each new impression gathered by the senses forms a subjective experience, rooted in objective foundations.

‘Grief and Pleasure’ considers the boundaries of the body and the ways in which it is confined, its place within a complex network of contemporary relations, its virtual potential, and the ethical and social parameters that affect it.

Universal Everything Süpertüketiciler 4: Çiçekli Superconsumers 4: Floral	1	Bilinmeyen Bir Yapıt İçin Modüller 5.6 Modules for an Unknown Artwork 5.6	24
Mamali Shafahi İsimsiz O1 Untitled O1	2	Vito Acconci Damgalar Trademarks	25
Catherine Opie Otoportre / Kesme Self-Portrait / Cutting	3	Yüksel Arslan Arture 483, İnsan 79: İhtiyarlık ve Öncesi Demansları Arture 483, Human 79: Geriatric Dementia	26
Shadi Ghadirian Qajar #11 Qajar #11	4	John Coplans Otoportre; Uzanmış Ayağını Tutan Figür Self Portrait, Lying Figure Holding Leg	27
Ali İbrahim Öcal Influx serisi Influx series	5	Francesco Albano Yumru #2 Lump #2	28
Zhang Huan Suçiçeği Chickenpox	6	Asger Carlsen İsimsiz serisi Untitled series	29
Hicham Benohoud Delik The Hole	7	Alpin Arda Bağcık Asenapine Asenapine	30
filip custic x=y=z x=y=z	8	Cindy Sherman İsimsiz 117 Untitled 117	31
Annemarie Busschers Bram Bram	9	Sibel Horada Sürerli Anıt Continuous Monument	32
Onur Mansız İsimsiz Untitled	10	Erwin Wurm LSD Etkisinde Ben Me on LSD	33
Begüm Yamanlar Tahribat Damage	11	Pınar Yolaçan Nü’ler serisinden “İsimsiz” "Untitled" from Nudes series	34
Lea Colombo Kırmızı Yeşim Taşı Torso 11 Red Jasper Torso 11	12	CANAN Çeşme Fountain	35
Consciousness Of Self Torso 11 Consciousness Of Self Torso	13	Willi Dorner Oturma Odası Living Room	36
Shadow Self Red Shadow Self Red	14	Iiu Susiraja Laatuaikaa (Kaliteli Zaman) Laatuaikaa (Quality Time)	37
White Light Shadow 11 White Light Shadow 22	15	Iiu Susiraja Otoritenin Kabzasında In the Hilt of Authority	38
Kumtaşı, Yeryüzü ve Enerji 3.1 Sand Stone Earth Energy 3.1	16	Theo Triantafyllidis Otoportre (Uzanan Ork) Self Portrait (Reclining Ork)	39
Robert Mapplethorpe Lisa Lyon Lisa Lyon	17	Pastoral (Video Oyunu) Pastoral (Video Game)	40
Ömer Uluç Banyo Bath	19	Julian Opie Caterina Nude 15 Caterina Nude 15	41
İnci Eviner Marie — Louise O’Murphy'nin Neşesi The Joy of Marie — Louise O’Murphy	20	Saelia Aparicio Rapunzel Rapunzel	42
Ayça Telgeren Baharın Son Günü Last Day of Spring	21	Mustafa Ata İsimsiz Untitled	43
Elif Uras Ayakları Üzerinde Duran Kadın Woman Standing on Her Own Feet	22	Bruce Nauman Baş Aşağı İlerleme Revolving Upside Down	44
Erdoğan Zümrütoğlu DİYET PRICE	23		

UNIVERSAL EVERYTHING

Süpertüketiciler 4: Çiçekli Superconsumers 4: Floral 2019

Video

Video loop

40"

1/6 Edisyon

Edition 1/6

Erol Tabanca Koleksiyonu

Erol Tabanca Collection

Matt Pyke'in kurduğu İngiltere merkezli kolektif Universal Everything çağdaş ifade biçimlerine ve insan deneyimlerine yeni perspektifler getirir. Animasyon sanatçılarının, müzisyenlerin, tasarımcıların, yazılımcıların yer aldığı kolektif, çağımızın sanat üretme biçimlerinde işbirliğinin önemini vurgular.

Güney Koreli lüks alışveriş merkezi Hyundai'nin, bina cephesine yansıtmak üzere sipariş ettiği *Süpertüketiciler* serisi aslında şirketin kendisine bir yanıt niteliğindedir. Toplumun büyük çoğunluğu yoksullukla boğuşurken bir grup insanın dev servetlere sahip olduğu günümüz ekonomisinde doğan "süper tüketicilerin" tuhaf, gösterişli ve aşırıya kaçan arzularını yansıtır. Video serisindeki süslü bedenler, lüks tüketim kültürünün öğeleriyle bezenmiş figürlerdir; metalik renkte montlardan pahalı mücevherlere, gastronomik sunumlardan şaşalı çiçek düzenlemelerine, dijital müdahalelerle mübalağa edilmiş bu figürler yalnızca zenginlerin erişiminde olan kapitale işaret eden bir geçit töreni olarak karşımıza çıkar.

Universal Everything is a UK-based design and digital art collective founded by Matt Pyke. They provide novel perspectives on new forms of expression and human experiences. The collective consists of animators, musicians, designers, software engineers and artists that stress the significance of collaboration in modes of contemporary art production.

The Superconsumers series was commissioned by the South Korean luxury department store Hyundai to be exhibited on the facade. It is essentially a response to the company itself, depicting the weird, pompous and excessive desires of 'super consumers' in our contemporary economies, where a group of people, in contrast to the majority possess gigantic fortunes. The embellished bodies of the figures in the series represent the aesthetic of luxury consumer products; from metallic puffer jackets to elaborate jewellery, gastronomical creations to bold floral arrangements. The videos present digital amplifications of these products exclusively at the disposal of the wealthy; bringing them to life as animated parade of characters.

MAMALI SHAFAHİ

İsimsiz O1

Untitled O1

2021

PVC panel üzerine epoksi flok baskı
Flocked epoxy on PVC board
66 x 53 x 12 cm

İdil Tabanca Koleksiyonu
İdil Tabanca Collection

İran doğumlu sanatçı ve film yapımcısı Mamali Shafahi (d. 1982), film, video, yerleştirme, performans ve heykeli kapsayan pratiğinde yeni teknolojilerin sanat ve insan üzerindeki derin etkilerini inceler. İnsana dair birçok duygu ve durumla ilgilenen sanatçının ele aldığı konular arasında jenerasyonel travma ve değişim, bağımlılık, kişilik bozuklukları ve tabular vardır.

İsimsiz O1 (2021) dahil olmak üzere son dönem rölyef işlerinde Shafahi, özellikle Hint ve İran inançlarından gelen antik anlatıları epoksi gibi yeni ve güncel malzemeleri kullanarak tasvir eder. Teknolojik gelişmelerin ışığında geçmişi yeniden ziyaret eden işler, avant-garde ve primitif dönemler arasındaki bağları ve tarihin çok-katmanlı yapısını açığa çıkarır. Orijin kültürlerinin de ötesine geçerek insanlığın ortak anlatısı haline gelen ve tüm izleyicilerde karşılık bulan bu figürler, alışılmadık temsilleri üzerinden asırlık sorulara yeni cevaplar arar.

Iranian artist Mamali Shafahi (b.1982) works across film, installation, performance and sculpture to examines the profound effects of new technologies on art, the individual and post-body immortality. His subjects often include human conditions including personality disorders, intergenerational exchange, taboos and breaking taboos as well as addiction and self-destruction.

Recent sculptural reliefs including *Untitled O1* (2021) see Shafahi experiment with new materials such as epoxy to depict ancient narratives, especially those from India and Persia. Revisiting the past in light of technological advances, the work reveals the links between the medieval and avant-garde periods, as well as the multilayered structure of history. The depicted figures go beyond their cultures of origin to become common emblems of humanity. In his recent works Shafahi explores the force of life and creation as it circulates between humans and from generation to generation. He investigates the mutations of identities and agencies – mutations that simultaneously delineate and are delineated by social constructs.

CATHERINE OPIE

Otoportre / Kesme Self-Portrait / Cutting 1993

Pigment baskı
Pigment print
101,6 x 76,2 cm
8 + 2 AP

Sanatçı, Regen Projects, Los Angeles;
Lehmann Maupin, New York, Hong Kong
ve Seoul; ve Thomas Dane Gallery,
Londra ve Napoli'nin izniyle
Courtesy of the artist, Regen Projects,
Los Angeles; Lehmann Maupin, New
York, Hong Kong and Seoul; and Thomas
Dane Gallery, London and Naples

Otuz yılı aşkın bir süredir, Amerikalı sanatçı Catherine Opie'nin (d. 1961) çok yönlü fotoğraf pratiği, çağdaş Amerikan yaşamının ve kültürünün sıklıkla gözden kaçan yönlerine odaklanır. Ele aldığı konular arasında LGBTQ+ topluluğu üyeleri, Los Angeles otoyolları, Beverly Hills'deki malikâneler, Midwestern buz evleri, liseli futbolcular, California sörfçüleri ve ulusal parklar yer alır. Çoğunlukla cinsiyet, cinsellik ve aile biriminin baskın temsillerine meydan okuyan fotoğraflarıyla tanınır.

Otoportre / Kesme (1993) adlı eserinde Opie, kendi bedenini 16. yüzyıl resminin klasik kompozisyonlarıyla, özellikle de Alman ressam Hans Holbein'in kompozisyonlarıyla biçimsel benzerlikler paylaşan bir kurgu içerisinde fotoğraflar. Bu geleneksel portre tekniği, sanatçının sırtına neşterle kazınmış ve mutlu bir aileyi gösteren çocuk resmi ile sert bir tezat oluşturur. Sanatçının kendi tenini bir tuval gibi kullandığı eser, cinsiyet ve cinsel kimlik konularını içeren kültürel politikaların arasında kişisel ve acılı bir özlem duygusunu yansıtır.

For over thirty years, American artist Catherine Opie's (b. 1961) multifaceted photographic practice has captured often overlooked aspects of contemporary American life and culture. Her subjects have included members of the LGBTQ+ community, Los Angeles freeways, mansions in Beverly Hills, Midwestern icehouses, high school football players, California surfers, and National Parks, among others. She is perhaps best known for photographs that challenge dominant representations of gender, sexuality, and the family unit.

In *Self-Portrait / Cutting* (1993), Opie places her own body at the center of the photograph which shares formal similarities with the classical compositions of 16th-century painting, particularly works by German artist Hans Holbein. The symmetrical and balanced aspects of traditional portraiture form a sharp contrast with the childlike drawing of a family that appears cut into the artist's back with a scalpel. Using the artist's own skin as a canvas, the drawing and the photograph reflect private and painful longing amid the cultural politics surrounding gender and sexual identity.

SHADI GHADIRIAN

Qajar #11

Qajar #11

1998

C-print baskı

C-print

90 x 60 cm

8/10 Edisyon

Edition 8/10

İdil Tabanca Koleksiyonu

İdil Tabanca Collection

İran doğumlu sanatçı Shadi Ghadirian (d. 1974), Tahran'da, Azad Üniversitesi'nde fotoğraf eğitimi aldı. İran'da yaşayan Müslüman kadın kimliği üzerine kurguladığı fotoğraflarda toplumsal cinsiyet, militarizm ve erkek egemenliği gibi konuları sorguluyor.

Shadi Ghadirian'ın otuz üç portreden oluşan fotoğraf serisi *Qajar* (1998 – 2001), 19. yüzyılın sonlarında hüküm süren Kaçar Hanedanlığı (1794–1925) boyunca yaygınlaşan stüdyo portrelerinden ilham alır. Seriyeye ait her bir fotoğraf, Pepsi kutusu ve müzik seti gibi çağdaş öğeleri, o dönemin kıyafet anlayışı gibi karakteristik unsurlarla bir araya getirir. Bir modernleşme hareketi olarak görülen bu pratiğin yeniden ele alınması, ülkede ve genel olarak Ortadoğu'da süregelen toplumsal cinsiyet algısına ışık tutar. Vücutları ve yüzleri tamamen örtülü bir şekilde fotoğraflanan iki kadın figürün yanında bir doğa resmi durmaktadır. Bu detay, geçmiş ve bugün, gelenek ve modernite arasındaki gerilimli ilişkiye olduğu kadar, kadın varlığının sanat tarihindeki edilgen rolüne de dikkat çeker.

Born in Iran, Shadi Ghadirian (b. 1974) studied photography at Azad University in Tehran. Her work is influenced by her experience of being a Muslim woman living in Iran and deals with issues such as gender, militarism and male dominance.

Ghadirian's photography series *Qajar* (1998–2001), consisting of 33 portraits, is inspired by the studio portraiture that became popular at the end of the 19th century during the Qajar Dynasty (1794–1925). Each photograph in the series emulates aspects of that era, such as clothing, combined with elements from the present, such as a Pepsi can and a boom box. The reconsideration of studio portraiture, then considered a modern invention, sheds light on the perception of gender in Iran and the Middle East more broadly. In *Qajar #11*, on show here, two female figures photographed with their bodies and faces completely covered are positioned beside a landscape painting. This detail highlights the tense relationship between the past and present, tradition and modernity, as well as the traditionally passive role of women in art history.

ALİ İBRAHİM ÖCAL

Influx serisi

Influx series

2016

Tuval üzerine akrilik

Acrylic on canvas

130 x 190 cm

Erol Tabanca Koleksiyonu

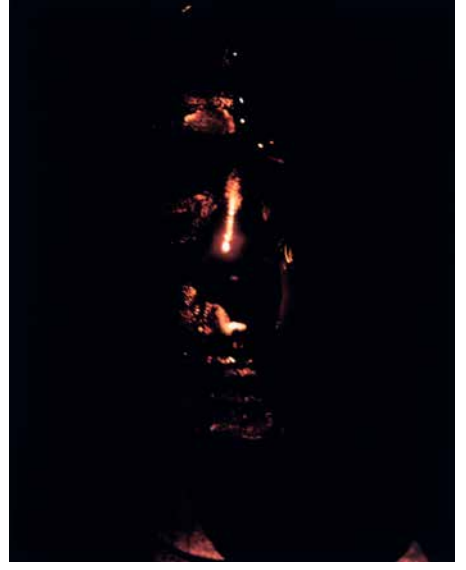
Erol Tabanca Collection

Ali İbrahim Öcal (d. 1982), 2009 yılında Marmara Üniversitesi'nde resim alanında yüksek lisansını eğitimini tamamladı. Resim, fotoğraf, heykel, yerleştirme, videoyu içeren pratiğinde, imge-anlam ilişkisine ve görsel algı deneyiminin süreçlerine odaklanır.

Influx serisine ait bu resimde Ali İbrahim Öcal, kadın bedeninin bir göstergesi olarak saçı bedensel bağlamından çıkararak yeni bir temsile açar. Kozmetik kaygılar, politik çatışmalar ve bir direniş sembolü olarak yüklü bir anlam dünyasına işaret eden saç, bu eserde renksel, ışıksal ve dokusal bir form olarak karşımıza çıkar. Öcal, böylece imgenin özüne indirgenmiş, aynı zamanda doğal ve özgür bir temsilini sunar.

German-born artist Ali İbrahim Öcal (b. 1982) completed his master's degree in painting at Marmara University in 2009. In his practice, which spans painting, photography, sculpture, installation and video, Öcal focuses on the relationship between images and their meanings, as well as the experience of visual perception.

In this painting from the *Influx* series, Ali İbrahim Öcal depicts a full head of long hair, an indicator of the female body, by removing it from its bodily context. Women's hair, which bears complex and charged meanings regarding cosmetic concerns, political conflicts as well as resistance, appears in this work through the interplay of color, light, and texture. Öcal thus reduces the image to its true essence, which is both natural and free.

ZHANG HUAN

Suçiçeği
Chickenpox
2000

Alüminyum üzerine kromojenik baskı
Chromogenic print, flush-mounted on
aluminium

63.2 x 50.2 cm (Her biri | Each)

25 Edisyon

Edition of 25

Banu & Hakan Çarmıklı Koleksiyonu
Banu & Hakan Çarmıklı Collection

Zhang Huan (d. 1965), Şangay ve New York arasında yaşayan ve üreten Çinli bir sanatçıdır. Performans çalışmalarının yanı sıra resim, fotoğraf ve heykelleri ile bilinen sanatçı, pratiğinde devletler ve siyasi rejimler tarafından uygulanan baskıları, inanç ve kültür çatışmalarını ve küreselleşmeyi ele alır.

Altı adet baskıdan oluşan *Suçiçeği* (2000) adlı eserinde sanatçı, görmezden gelinme ve yok olma gibi korkuları ifade etmek için kendi yüzünü siyah boyayla kaplar. Eser, gündelik hayatın keşme-keşinde sıklıkla unutulmuş yaşam ve ölüm döngüsünün gerçekçi bir portresidir. Huan'a göre değişen çağ ve teknolojiler insanları makinelerle yaklaştırırken, aynı ölçüde köklerinden uzaklaştırmıştır. Sanatçı, çağdaş uygarlıktan uzak, doğayla iç içe bir yaşamın mümkün olduğu bir hayata arzu duyar.

Zhang Huan (b. 1965) is a Chinese artist living and working between Shanghai and New York. Known for performance works, as well as painting, photography and sculpture, his practice deals with political oppression, conflicts of faith and culture, and globalisation.

In the series of six prints that make up *Chickenpox* (2000), Huan covers his face with black paint to express underlying fears of being ignored and eventually disappearing from society. The work is a poetic portrayal of the imminent threat of non-existence, often buried under an avalanche of daily tasks. According to Huan, the advent of new technologies has brought people closer to machines, which has uprooted humanity. The artist desires a life away from contemporary civilisation.

HICHAM BENOHOUD

Delik
The Hole
2015

C-print baskı
Digital c-print mounted on aluminium
dibond
94.5 x 64.5 (Her biri | Each)
6 Edisyon
Edition of 6

İdil Tabanca Koleksiyonu
İdil Tabanca Collection

Faslı sanatçı Hicham Benohoud (d. 1968), eğitimini 1987 yılında görsel sanatlar alanında tamamladıktan sonra Marakeş'te sanat öğretmenliği yaptı. Sanatçının fotoğraf, resim ve video gibi üretimlerini içeren çok disiplinli pratiği, Fas toplumundaki tabuları genellikle esprili bir yaklaşımla ele alır.

2015 yılına ait fotoğraf serisi *Delik*, tavan ve duvarlarında geniş delikler bulunan Marakeş evlerine ve bu evlerin sakinlerine odaklanır. Benohoud, evlerin tavanlarında, duvarlarında ve zeminlerinde açtığı delikleri, ev halkının farklı uzuvları ile doldurur. Kişisel alanların kanıksanmış özelliklerine meydan okuyan bu seri, insan ve mekân ilişkisini hayal gücünün huzuruna çıkarır. Ev ve aile hayatına dair tanıdık unsurlar, sanatçının ustalıkla kurguladığı mizansen içerisinde sürreal bir boyut kazanır; bu eylemler sırasında hayal ve gerçeği ayıran duvar deliniyor gibi görünür. Eser aynı zamanda Benohoud'un Fas toplumunun kalbinde yer ettiğine inandığı belirsizlik haline yönelik bir yorum sunar.

Moroccan artist Hicham Benohoud (b. 1968) completed his education in visual arts in 1987 before going on to teach art in Marrakech. The artist's interdisciplinary practice, which spans photography, painting and video, is concerned with exposing taboos in Moroccan society, often in lighthearted or humorous ways.

Benohoud's photographic series *The Hole* from 2015 focuses on everyday Moroccans in their homes. Large holes are shown to be punctured in various ceilings, floors and walls, with the body parts of the inhabitants poking through. The work challenges the sense of personal space in a domestic setting to reimagine the wider relationship between bodies and everyday space. Familiar elements of family and domestic life gain a surreal dimension in the mise-en-scènes staged by the artist, through which the walls separating imagination and reality are punctured. The work can also be read as a comment on the limbo Benohoud often perceives at the heart of Moroccan society.

filip custic

$x=y=z$

$x=y=z$

2019

Silikon, ahşap, cam, saç,
fresnel merceği

Silicone, wood, glasses, hair and,
fresnel lens

66 x 58 x 38 cm

Eşsiz + 1 AP

Unique + 1 AP

Sanatçı ve ONKAOS'un izniyle

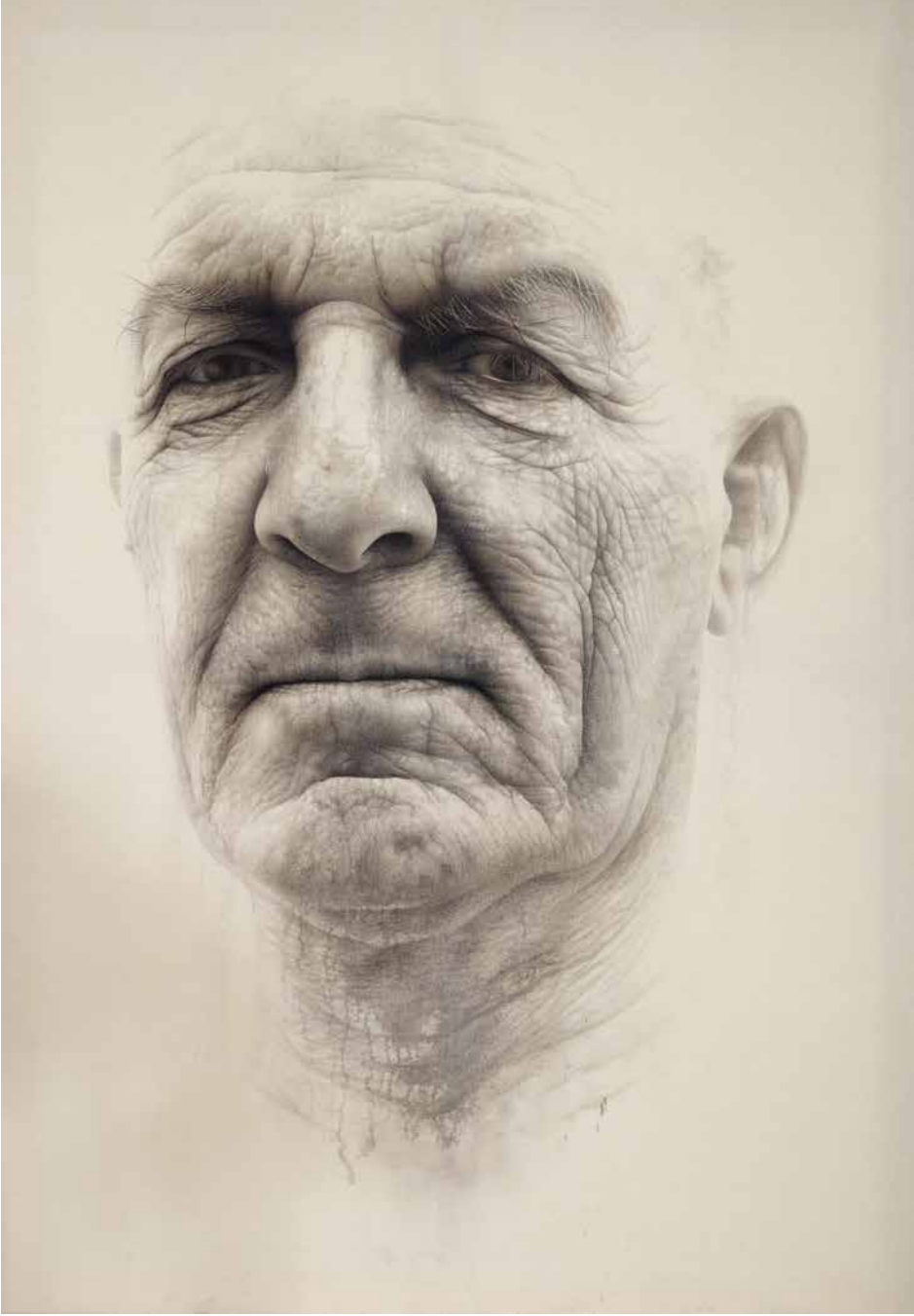
Courtesy of the artist and ONKAOS

Çok yönlü bir pratiği olan İspanyol-Hırvat sanatçı filip custic (d. 1993) fotoğraf, heykel, performans ve video işlerinde gerçek ve sanal dünya arasındaki ilişkiyi araştırır. Bir şekilde dönüşüme uğramış veya yapay görünen bedenler, sanatçının kimlik konusundaki çalışmalarının merkezinde yer alır. Dijital teknolojilerin insan bilincinde ve kimlik algısındaki etkileri üzerine çalışmaktadır.

custic'in $x=y=z$ (2019) adlı eseri, baş ve torso bölgesini içeren, cam ve mercek gibi malzemelerin kullanımıyla organların değişime uğradığı hiper-gerçekçi silikon bir heykelden oluşur. Eser, izleyiciyi giyilebilir teknolojiler ve sanal gelişmelerin mümkün kıldığı hibrit beden tasvirleri gibi konularda düşünmeye davet eder. Bu katmanlı figür, kimliklerin inşa edilebilirliği sonucunda cinsiyete ve ırka dayalı ayrımcılığın sona erdiği akışkan bir kimlik yapısını temsil eder.

In his work that spans photography, sculpture, performance and video Spanish-Croatian artist filip custic (b. 1993) explores the relationship between the real and virtual worlds. His interest in identity means bodies are central to his work, which often appear artificial or transformed in some way. His work explores the impact of digital technologies on human conscience and our sense of identity.

custic's work entitled $x=y=z$ (2019) features a hyperrealist silicone sculpture of a torso and head, surrounded by glass and lenses which amplify or distort certain parts of the body. The work urges us to consider the impact of wearable technologies and the potential to construct hybrid bodies that are enabled by digital and technological progress. This multilayered figure represents a fluid perception of (gender) identity, and points to a time when gender and racial discrimination has ended as a result of constructability of identities.

ANNEMARIE BUSSCHERS

Bram
Bram
2014

Tuval üzerine karakalem ve füzen
Charcoal and pencil on canvas
200 x 140 cm

Erol Tabanca Koleksiyonu
Erol Tabanca Collection

Annemarie Busschers (d. 1970), Hollanda'da yaşayan ve çalışan bir sanatçıdır. Fotoğrafladığı yüzleri akrilik boya, kurşun kalem, füzen, pastel, epoksi, ahşap, balmumu, tuval üzerine kağıt, keçe ve hatta keten gibi çeşitli malzemelerle yeniden inşa eder. Pratiğinde bilimsel ve teknik bir yaklaşım izleyen Busschers, büyük boyutlu tuvaler üzerinde çalışarak derinlik, detay ve hareketle bezeli resimler üretir.

Busschers, ileri yaşlardaki yetişkinleri konu ettiği portrelerinde, subjelerinin yaşam boyunca kazandığı kendilerine özgü fiziksel özellikleri görünür kılar. Özellikle derinin zaman içerisinde geçirdiği yapısal değişimlere detaylı bir bakış sunan *Bram*, insan yüzünde oluşan gölgeleri ve kattığı farklı dokuları ele alır. Yaşanmışlığı, tecrübeyi ve nihayetinde ölümü belgeleyen resimler, vücudun ve ruhun geçirdiği değişimleri de görünür kılar.

Annemarie Busschers (b. 1970) is an artist who lives and works in the Netherlands. Busschers reconstructs the faces she photographs with materials such as acrylic paint, pencil, pastel, epoxy, wood, wax, paper on canvas, felt and even linen. She produces works that are both textured and realistic in style. Having adopted a scientific and highly technical approach in her practice, Busschers works on large canvases to produce paintings with depth, detail and movement.

In her portraits of older adults, Busschers makes visible the distinctive physical characteristics of her subjects acquired throughout the course of life. Offering a detailed look at the structural changes that the skin undergoes over time, *Bram* deals with the shadows formed on the human face and the different textures it adds to the individual. Paintings that document experience, personal trials and ultimately death provide insights into the changes and transformations the body and soul go through in life.

ONUR MANSIZ

İsimsiz
Untitled
2013

Tuval üzerine yağlıboya
Oil on canvas
125 x 170 cm

Erol Tabanca Koleksiyonu
Erol Tabanca Collection

Onur Mansız (d. 1986) Madrid'de yaşamakta ve çalışmaktadır. Lisansüstü eğitimini 2015'te İspanya'daki University of Vigo'nun Güzel Sanatlar Fakültesi'nde tamamladı. Mansız, eserlerinde özneliliğin temsil edildiği ve kendini var etme eyleminin gerçekleştiği yer olarak bedene odaklanır. Sanatçı, hiperrealist yağlıboya çalışmalarında resmettiği figürlerle kurduğu ilişkiye üreten ve müdahale eden beden olarak kendi el işçiliği ile dahil olur.

Mansız için insan bedeni, pratiğinin odak noktası olmakla beraber üzerine yansıyan muhtelif imgeler sonucunda özne olmaktan nesne olmaya doğru bir geçiş yapar. Bu katmanlama eylemi sonucunda imgeler arasında gelişen belirsiz ilişki özne ve nesne bağıntısını ters yüz eder; figür renklere ve şekillere ev sahipliği yapan bir form olarak karşımıza çıkar. *İsimsiz* adlı eserde figüre yansıyan imge, izleyiciyi bedenin çevresiyle olan etkileşimini ve yarattıkları karşılıklı dönüşümü düşünmeye davet eder.

Turkish artist Onur Mansız (b. 1986) currently lives and works in Madrid. He completed his graduate degree at the University of Vigo, Faculty of Fine Arts, in Spain, in 2015. In his works, Mansız treats the body as a region inhabited by the subject; a representation of subjectivity as well as home to the process of self-realization. Mansız establishes a personal connection to the figures by employing his own physicality in the process of painting as an intervening body.

While the human body is integral to Mansız's work, through borrowing a face or an image of nature, the actual image of the body is altered. The very notions of subject and object are subverted through the ambiguous relationship between the image and the figure underneath. Through the act of exposing an image, the subject becomes the object; a tangible entity that hosts colors and patterns. The overlay in *Untitled* urges the viewer to ponder the interactions between the body and its surroundings and how they transform each other in time.

BEGÜM YAMANLAR

Tahribat
Damage
2016

Video enstalasyonu
Video installation
3'21"
3/4 + 1 AP

Sanatçı ve Öktem Aykut Galerî'nin
izniyle
Courtesy of the artist and Öktem
Aykut Gallery

Begüm Yamanlar (d. 1989), lisans eğitimini Bahçeşehir Üniversitesi Fotoğraf ve Video Bölümü'nde, yüksek lisans eğitimini ise Sabancı Üniversitesi Görsel Sanatlar ve Görsel İletişim Tasarımı Bölümü'nde tamamladı. Bahçeşehir Üniversitesi Sinema ve Medya Çalışmaları alanında doktorasına devam etmektedir. Çalışmaları, insanın doğayla olan ilişkisinin yanı sıra daha geniş çevre sorunları ile ilgilenir.

Begüm Yamanlar'ın farklı fotoğrafları kullanarak ürettiği video işi *Tahribat* (2016), kentin sürekli dönüşen doğasına ve bu dönüşüme maruz kalan hafızaya odaklanır. Videonun montajı, fotoğrafların dizinsel doğasını farklı bir zamansal deneyim algısıyla değiştirir. Sürekli değişim halindeki kentler, belleğin ve kimliğin tanımlanmasında önemli bir yer tutar. Video, kentin dönüşümünün ve zihinsel izdüşümlerinin tensel ve fiziksel bir duyumla nasıl tasvir edilebileceğini inceler.

Turkish artist Begüm Yamanlar (b. 1989) completed her BA at the Photography and Video Department at Bahçeşehir University, and her MA at the Visual Arts and Visual Communication Design Department at Sabancı University. The artist is currently pursuing a PhD in Cinema and Media Studies from Bahçeşehir University. Her work is concerned with human beings' relationship to nature, as well as wider environmental issues.

Produced using a series of photographs, Yamanlar's video work *Damage* (2016) focuses on the transformation of the city and the impact this has on personal and collective memory. The video montage seeks to replace the indexical nature of the photographs with a different perception of temporal experience. Cities, which are in constant flux, play an important role in our memories and identities. The video examines how structural changes and their mental recollection can be depicted in a sensual, physical way.

LEA COLOMBO

Kırmızı Yeşim Taşı Torso 11 Red Jasper Torso 11 2021

Kırmızı yeşim taşı
Red jasper stone
120 x 50 x 32 cm

İdil Tabanca Koleksiyonu
İdil Tabanca Collection

Güney Afrikalı fotoğrafçı Lea Colombo (d. 1993) moda sektöründe gerçekleştirdiği ilham veren çalışmalarıyla uluslararası beğeni toplamıştır. Colombo, son dönemde renk, biçim ve duygular arasındaki geçişleri ve bağlantıları incelediği kişisel sanat pratiğine yönelmiştir. Cesur ve özgün stiliyle tanınan Colombo, baskı, fotoğraf, resim ve heykel gibi farklı alanları içeren çalışmalarında farklı unsurlardan yararlanır ve geleneksel olmayan yaklaşımları birleştirir.

Kırmızı Yeşim Taşı Torso 11 (2021), tüm insanların içinde var olduğuna inanılan feminen ve maskülen enerjilerden yola çıkar. Sanatçı, yaşamın bu ilkel enerjilerin değişen ifadeleri üzerine inşa edildiğine, ve ihtiyaca göre açığa çıkarıldıklarına dikkat çeker. *Kırmızı Yeşim Taşı Torso 11*'in zarif formu, bireyin kendi bedeni ve varlığıyla olan ilişkisindeki gücü, kırılganlığı ve nüansları yansıtır. Colombo, bu eserinde bedeni yüksek bilince uzanan bir erişim noktası olarak ele alır; erişim ise ancak denge ile sağlanabilir.

South African photographer Lea Colombo (b. 1993) gained international acclaim in the fashion world through her inspiring commercial work. Recently, she has evolved her personal practice, where she examines the values and connections between color, form and emotions. Recognised for her bold and saturated style, Colombo works with a range of media including print, photography, painting, and sculpture — drawing on many different elements and combining unconventional approaches.

Red Jasper Torso 11 (2021) explores the tension and harmony of the feminine and masculine. These two forces are inherent in all humans. Throughout their lives people are grounded by — and call on — different expressions of these primal energies depending on their needs. The elegant form of the *Red Jasper Torso 11* demonstrates the strength, fragility and nuance of our relationship to self. Colombo represents the body as an access point to higher consciousness — which can only be achieved through balance.

LEA COLOMBO

Consciousness Of Self Torso 11 Consciousness Of Self Torso 11 2016

Arşivsel kağıda Fuji Maxima baskı
Fuji Maxima print on glossy archival
paper
18 x 13.5 x 3 cm
1/3 + AP

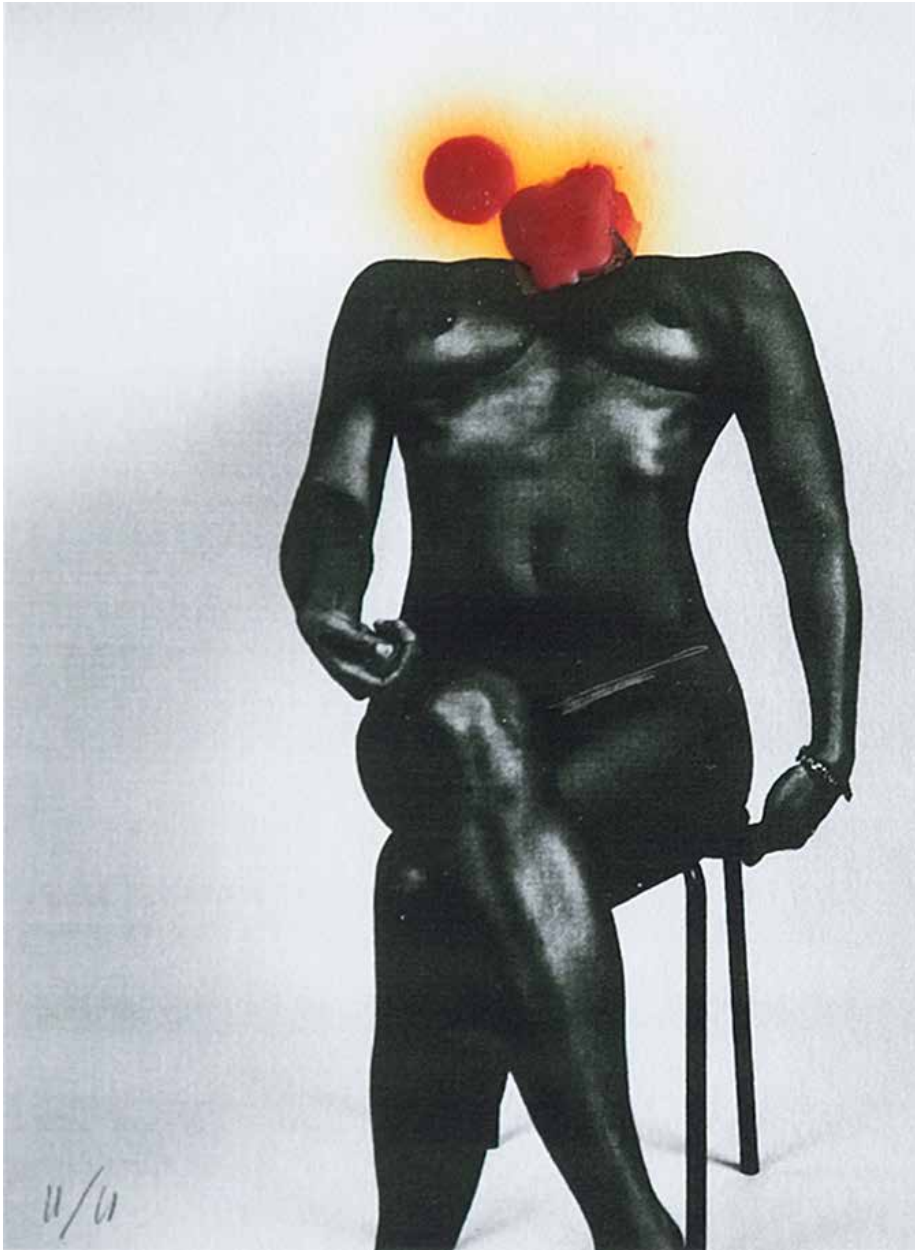
İdil Tabanca Koleksiyonu
İdil Tabanca Collection

Güney Afrikalı fotoğrafçı Lea Colombo (d. 1993) moda sektöründe gerçekleştirdiği ilham veren çalışmalarıyla uluslararası beğeni toplamıştır. Colombo, son dönemde renk, biçim ve duygular arasındaki geçişleri ve bağlantıları incelediği kişisel sanat pratiğine yönelmiştir. Cesur ve özgün stiliyle tanınan Colombo, baskı, fotoğraf, resim ve heykel gibi farklı alanları içeren çalışmalarında farklı unsurlardan yararlanır ve geleneksel olmayan yaklaşımları birleştirir.

Lea Colombo'nun kendi bedenini fotoğrafladığı *Consciousness Of Self Torso 11* adlı eseri, sanatçının diğer işlerinde olduğu gibi yoğun ve cesur renk kullanımı ile bedeni baskın toplumsal kodların ve kalıpların ötesine taşır. Sanatçının torsosu üzerinde direkt uygulanmış olan ve birbirine karışan renkli boyalar, özgür ifadenin gücüne bir gönderme niteliğindedir. Renklerin aşkın ve cesur kullanımı, sanatçının içsel enerjisinin ve özgün benliğinin bir dışavurumu niteliğini de taşır.

South African photographer Lea Colombo (b. 1993) gained international acclaim in the fashion world through her inspiring commercial work. Recently, she has evolved her personal practice, where she examines the values and connections between color, form and emotions. Recognised for her bold and saturated style, Colombo works with a range of media including print, photography, painting, and sculpture — drawing on many different elements and combining unconventional approaches.

In her work *Consciousness Of Self Torso 11*, Lea Colombo does not abstain from her habitual use of rich and brave colors, this time in a direct intervention onto her own body. By doing so she renders the body; her body, above all societal norms and boundaries. The transcending colors that touch each other on the artist's torso marks an immediate contact that manifests the power of freedom of expression. Through this analogy she reveals an inner energy, strength and agency over her authentic self.

LEA COLOMBO

Shadow Self Red Shadow Self Red 2021

Pamuklu kağıt üzerine baskı
Cotton Rag
23 x 20 x 4.5 cm
1/3 + AP

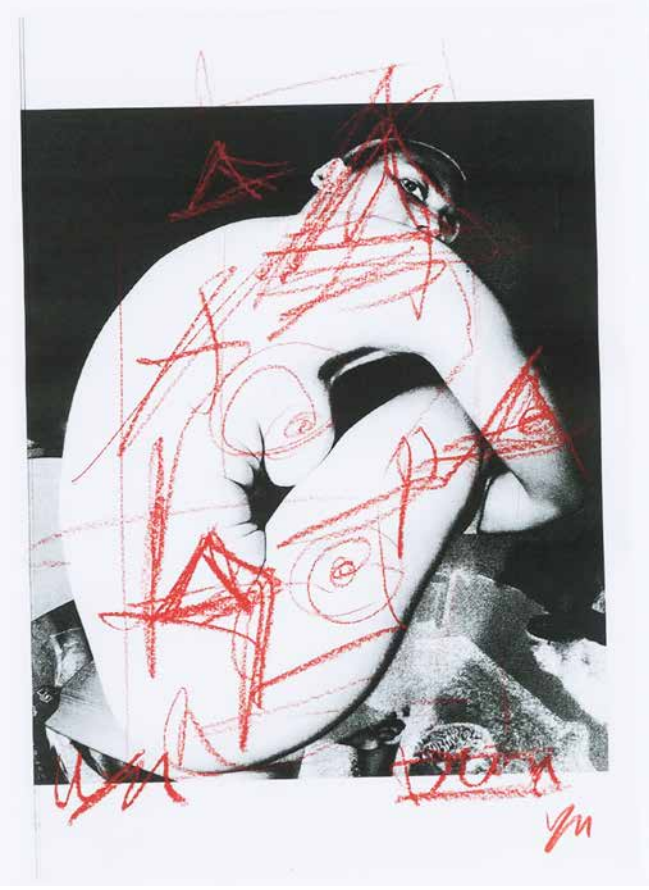
İdil Tabanca Koleksiyonu
İdil Tabanca Collection

Güney Afrikalı fotoğrafçı Lea Colombo (d. 1993) moda sektöründe gerçekleştirdiği ilham veren çalışmalarıyla uluslararası beğeni toplamıştır. Colombo, son dönemde renk, biçim ve duygular arasındaki geçişleri ve bağlantıları incelediği kişisel sanat pratiğine yönelmiştir. Cesur ve özgün stiliyle tanınan Colombo, baskı, fotoğraf, resim ve heykel gibi farklı alanları içeren çalışmalarında farklı unsurlardan yararlanır ve geleneksel olmayan yaklaşımları birleştirir.

Colombo'nun ticari fotoğrafçılıktan güzel sanatlara geçisine işaret eden *Shadow Self Red*, sanatçının kendini yaratma yolculuğunu gösterir. Siyah ve beyaz otoportre, kişinin bazen "gölge benlik" olarak adlandırılan daha gizli yönlerine atıfta bulunur. Kafanın yerine yerleştirilen kırmızı leke, izleyiciye Rorschach testindeki bir mürekkep damlasını hatırlatır. Colombo, bu eseri aracılığıyla, bireysel ve kolektif psikenin gizemli yönlerini kendi bedeni aracılığıyla açığa vurur.

South African photographer Lea Colombo (b. 1993) gained international acclaim in the fashion world through her inspiring commercial work. Recently, she has evolved her personal practice, where she examines the values and connections between color, form and emotions. Recognised for her bold and saturated style, Colombo works with a range of media including print, photography, painting, and sculpture — drawing on many different elements and combining unconventional approaches.

Marking Colombo's departure from commercial photography and into fine art, *Shadow Self Red* demonstrates the artist's journey of self creation. The intimate self-portrait in black and white references the more hidden aspects of oneself that are sometimes referred to as the "shadow self". The blob of red placed in the place of the head reminds the viewer of an ink drop in a Rorschach test. Through this work, Colombo reflects on the mysterious terrains of our individual and collective psyche, through her own body.

LEA COLOMBO

White Light Shadow 11
White Light Shadow 22
2021

Pamuklu kağıt üzerine baskı
Cotton rag
29,7 x 21 cm
7 + 1 AP

İdil Tabanca Koleksiyonu
İdil Tabanca Collection

Güney Afrikalı fotoğrafçı Lea Colombo (d. 1993) moda sektöründe gerçekleştirdiği ilham veren çalışmalarıyla uluslararası beğeni toplamıştır. Colombo, son dönemde renk, biçim ve duygular arasındaki geçişleri ve bağlantıları incelediği kişisel sanat pratiğine yönelmiştir. Cesur ve özgün stiliyle tanınan Colombo, baskı, fotoğraf, resim ve heykel gibi farklı alanları içeren çalışmalarında farklı unsurlardan yararlanır ve geleneksel olmayan yaklaşımları birleştirir.

White Light Shadow serisi (2021), Colombo'nun fotoğrafçılıktan güzel sanatlara uzanan yolculuğunun başlangıç noktasıdır. Samimi otoportreler, sanatçının iç dünyasını açığa çıkarma arzusuna işaret eder. Bu fotoğraflar en yalın formlarına indirgenmiş ve eskiz, boya ve balmumu ile kaplanmıştır. Piramit imgesi, daha yüksek formlardan evrilen ve yukarıdan aşağı doğru akan bir güç olarak yaratım sürecini sembolize eder.

South African photographer Lea Colombo (b. 1993) gained international acclaim in the fashion world through her inspiring commercial work. Recently, she has evolved her personal practice, where she examines the values and connections between color, form and emotions. Recognised for her bold and saturated style, Colombo works with a range of media including print, photography, painting, and sculpture — drawing on many different elements and combining unconventional approaches.

The White Light Shadow series (2021) are the origin point of Colombo's departure from commercial photography into fine art, a process that paralleled her journey of self creation. The intimate self-portraits reflect the artist's desire to reveal her inner world. These artworks are stripped back and overlaid with sketches, paint, and wax. Pyramids appear as a recurrent theme that reflect the power of creation as a downward force evolving from higher forms.

LEA COLOMBO

Kumtaşı, Yeryüzü ve Enerji 3.1
Sand Stone Earth Energy 3.1
2021

Shiva Lingam & Kumtaşı
Shiva Lingam & Sandstone
50 x 25 x 25 cm (Shiva Lingam)
50 x 50 x 15 cm (Kumtaşı | Sandstone)
7 + 1 AP

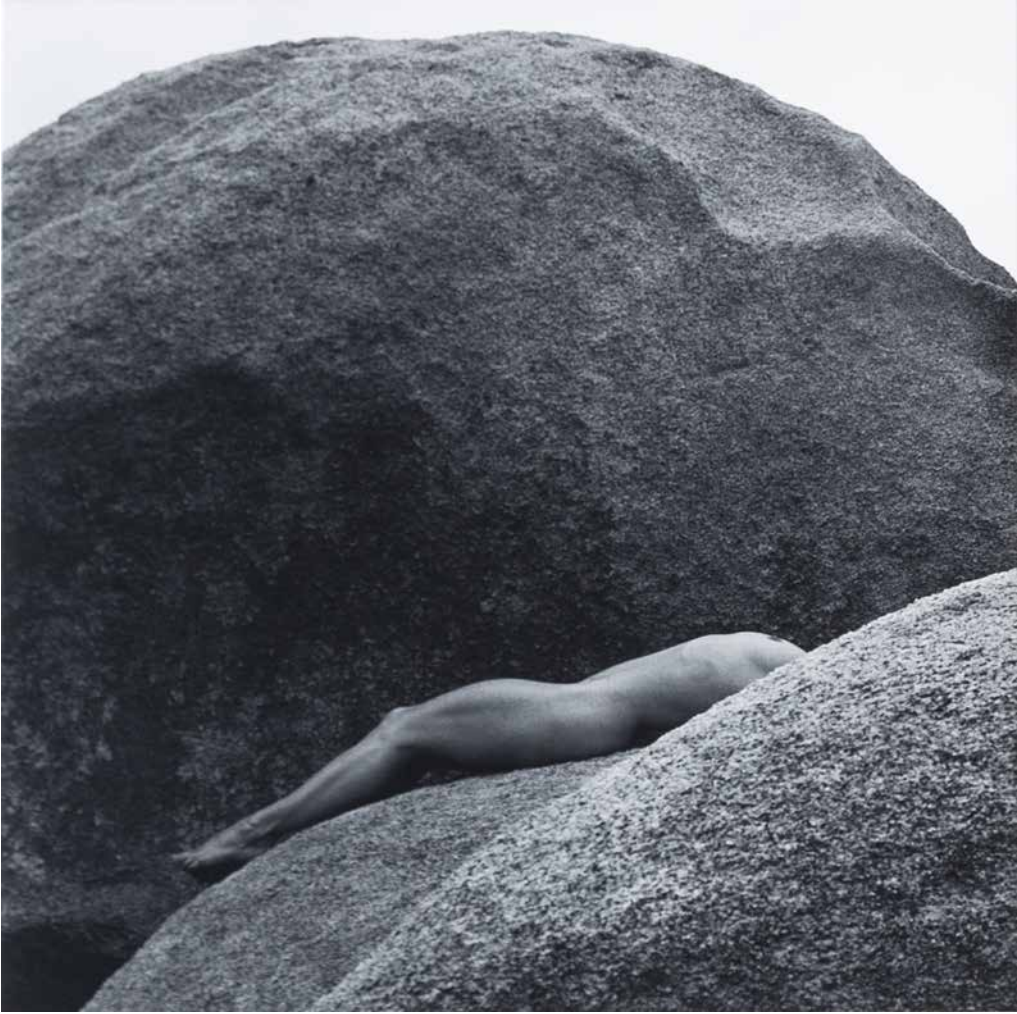
İdil Tabanca Koleksiyonu
İdil Tabanca Collection

Güney Afrikalı fotoğrafçı Lea Colombo (d. 1993) moda sektöründe gerçekleştirdiği ilham veren çalışmalarıyla uluslararası beğeni toplamıştır. Colombo, son dönemde renk, biçim ve duygular arasındaki geçişleri ve bağlantıları incelediği kişisel sanat pratiğine yönelmiştir. Cesur ve özgün stiliyle tanınan Colombo, baskı, fotoğraf, resim ve heykel gibi farklı alanları içeren çalışmalarında farklı unsurlardan yararlanır ve geleneksel olmayan yaklaşımları birleştirir.

Lea Colombo, pratiğinde evrenin prensiplerine odaklanır. *Kumtaşı, Yeryüzü ve Enerji 3.1* adlı eserinde, zıt enerjileri bir araya getirir. Bu maddesel temsilde eril ve dişi, pozitif ve negatif, doğa ve beden gibi kavramları cisimleştirir. Heykel, Batı'nın ikili düşünce sistemlerine karşı çıkar ve insan bedeninin doğayla olan yadsınamaz bağlantısını sergiler. Yaşamın dengesi, farklı ve birleştirici güçlere ev sahipliği yapan varlığın özüne dayanır.

South African photographer Lea Colombo (b. 1993) gained international acclaim in the fashion world through her inspiring commercial work. Recently, she has evolved her personal practice, where she examines the values and connections between color, form and emotions. Recognised for her bold and saturated style, Colombo works with a range of media including print, photography, painting, and sculpture — drawing on many different elements and combining unconventional approaches.

Lea Colombo's artistic practice focuses on the principles of the universe. In *Sandstone Earth Energy 3.1* (2021), she demonstrates the union of polar energies. This earthly representation embodies masculine and feminine, positive and negative, nature and the body. The sculpture opposes western binary thinking and exhibits the way in which our bodies are intrinsically tied to nature. The balance of life relies on the essence of our beings as vessels that contain divergent and unifying forces.

ROBERT MAPPLETHORPE

Lisa Lyon

Lisa Lyon

1980

Gümüş jelatin baskı

Silver gelatin print

64 x 61,5 cm

9/15 Edisyon

Edition 9/15

Borusan Çağdaş Sanat Koleksiyonu

Courtesy of Borusan Contemporary

Art Collection

1970'ler ve 80'ler boyunca çektiği siyah-beyaz fotoğraflarıyla tanınan Amerikalı sanatçı Robert Mapplethorpe (1946–89), o dönemde New York'ta bulunan ünlü müzisyenleri, sanatçıları, sosyetik isimleri, porno yıldızlarını ve yeraltı kuir topluluklarını konu edinir.

Bu portre serisi, Mapplethorpe'un ünlü vücut geliştirme ve fitness ikonu Lisa Lyon ile yaptığı işbirliğinden doğar. Lyon'un çeşitli pozlar, ortamlar ve kıyafetler içerisinde fotoğraflandığı işlerin tümü, onun sıra dışı fiziksel gücünü ortaya koyar. Sanatçı, dramatik ışıklandırma ve dar kompozisyonlar ile Lyon'un bedeninin mermer bir heykel gibi kusursuz görüldüğü bir görsellik elde eder. Maskülenlik ve feminenlik gibi kavramların sosyal kurgudan ibaret olduğu fikrine dikkat çeken seri, bu şekilde güzelliğin ve cazibenin tanımlarının ana akım dışındaki çeşitliliğini araştırır.

American artist Robert Mapplethorpe (1946–89) is known for his black-and-white photographs taken during the 1970s and '80s which depict famous musicians, artists, socialites, porn stars and members of underground queer communities residing in New York at the time.

The series of portraits of bodybuilder and fitness icon Lisa Lyon began as a collaboration between Mapplethorpe and Lyon in 1980. Lyon is photographed in various poses, settings and outfits, with each piece in the series highlighting her extraordinary physical prowess. Through dramatic lighting and tight compositions, Mapplethorpe creates a sense of perfection reminiscent of a marble statue. Drawing attention to the idea that concepts such as masculinity and femininity are social constructs, the series explores diverse definitions of beauty and attraction.

ROBERT MAPPLETHORPE

Lisa Lyon

Lisa Lyon

1982

Gümüş jelatin baskı

Silver gelatin print

63,5 x 74 x 3,5 cm

1/10 + 2 AP

Borusan Çağdaş Sanat Koleksiyonu

Courtesy of Borusan Contemporary

Art Collection

1970'ler ve 80'ler boyunca çektiği siyah-beyaz fotoğraflarıyla tanınan Amerikalı sanatçı Robert Mapplethorpe (1946-89), o dönemde New York'ta bulunan ünlü müzisyenleri, sanatçıları, sosyetik isimleri, porno yıldızlarını ve yeraltı kuir topluluklarını konu edinir.

Bu portre serisi, Mapplethorpe'un ünlü vücut geliştirme ve fitness ikonu *Lisa Lyon* ile yaptığı işbirliğinden doğar. Lyon'un çeşitli pozlar, ortamlar ve kıyafetler içerisinde fotoğraflandığı işlerin tümü, onun sıra dışı fiziksel gücünü ortaya koyar. Sanatçı, dramatik ışıklandırma ve dar kompozisyonlar ile Lyon'un bedeninin mermer bir heykel gibi kusursuz görüldüğü bir görsellik elde eder. Maskülenlik ve feminenlik gibi kavramların sosyal kurgudan ibaret olduğu fikrine dikkat çeken seri, bu şekilde güzelliğin ve cazibenin tanımlarının ana akım dışındaki çeşitliliğini araştırır.

American artist Robert Mapplethorpe (1946-89) is known for his black-and-white photographs taken during the 1970s and '80s which depict famous musicians, artists, socialites, porn stars and members of underground queer communities residing in New York at the time.

The series of portraits of bodybuilder and fitness icon *Lisa Lyon* began as a collaboration between Mapplethorpe and Lyon in 1980. Lyon is photographed in various poses, settings and outfits, with each piece in the series highlighting her extraordinary physical prowess. Through dramatic lighting and tight compositions, Mapplethorpe creates a sense of perfection reminiscent of a marble statue. Drawing attention to the idea that concepts such as masculinity and femininity are social constructs, the series explores diverse definitions of beauty and attraction.

ÖMER ULUÇ

Banyo

Bath

1981

Tuval üzerine yağlıboya

Oil on canvas

120 x 84 cm

Erol Tabanca Koleksiyonu

Erol Tabanca Collection

Ömer Uluç (1931–2010), 1953–1957 yılları arasında Amerika Birleşik Devletleri'nde önce mühendislik sonra resim eğitimi görmüştür. Uluç figür ve figürsüzlüğü eşzamanlı barındıran çok katmanlı kompozisyonları ile tanınır. Kuralcı ve akademik resim anlayışının karşısında duran sanatçı, kapsamlı malzeme ve imge kullanımıyla Türkiye çağdaş sanatına yenilik getirmiştir. Eserlerinde, doğaüstü varlıkların yanı sıra insanlardan oluşan bir canlılar albümü yaratan sanatçı, yıllar boyu koruduğu dinamizm ile keşif ve araştırma ruhunu her daim canlı tutmuştur. Erken dönem çalışmalarından bugüne, kendine özgü bir imge ve anlam sorunsalı yaratan sanatçı, başlangıçta cinsiyetsiz olan karakterlerini ilerleyen yıllarda kadın çağrışımlı formlara yöneltmiştir.

Ömer Uluç'un *Banyo* (1981) adlı tablosunda çıplak kadın figürü, sanatçının renkli ve serbest uygulamaları ile dönüşür, meta-morfoza uğrar. Sanatçının 60'ların sonundan itibaren kullandığı DNA'yı andıran sarmal ve dairesel renk yumakları, bu eserde aynı dönemdeki tutumuna paralel olarak kadın figürüne yönelmiştir. 1980'lerden itibaren resimlerinin arka planlarını da ritmik fırça darbeleriyle oluşturmaya başlayan sanatçı, böylece eserlerinde dinamik bir mekan ve figür ilişkisi yaratır. İzleyici, kendi fiziksel sınırlarının ötesine geçen ve statik temsilden özgürleşen bir beden imgesi ile karşı karşıya kalır.

Ömer Uluç (1931–2010) studied engineering followed by painting in the United States between 1953 and 1957. He is well known for his compositions endowed with a concurrent figurative and non-figurative approach. Opposing the normative and academic understanding of painting, Uluç innovated Turkish contemporary art by employing a variety of materials and novel techniques of image-making. Imbued with supernatural and humanoid forms, his paintings comprise a canon of all living things. By maintaining a dynamic relationship to his practice, he cultivated an ever-growing spirit of research and discovery. He pursued the problematic between meaning and representation throughout his entire career. His early genderless subjects evolved into forms reminiscing of women in his later years.

In Uluç's painting *Bath* (1981), the nude female figure undergoes a transformation through the artist's colorful and free application of paint. The characteristic spiral balls of color similar akin to the DNA structure, first used by the artist in the 1960s, is directed towards the female figure here. Using rhythmic brush strokes to paint the backgrounds of his paintings from the 1980s onwards, the artist thus creates a dynamic relationship between space and figure. Thus, the viewer is confronted with a body image that goes beyond its own physical limits, and is liberated from static representation.

İNCİ EVİNER

Marie — Louise O'Murphy'nin Neşesi

The Joy of Marie — Louise O'Murphy
2012

Tuval üzeri akrilik ve serigrafi
Acrylic on canvas and silkscreen print
159 x 203 cm

Erol Tabanca Koleksiyonu
Erol Tabanca Collection

Türkiye'nin önde gelen sanatçılarından İnci Eviner (d. 1956) 1980'de İstanbul Devlet Güzel Sanatlar Akademisi Resim Bölümü'nü bitirdi. 1987 yılında Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nde doktora yaptı. Eviner'in pratiği, kadınlık, toplumsal cinsiyet ve kimlik siyaseti gibi konuları kolektif boyutlarıyla ele alan özgün bir anlatım biçimine sahiptir. Eserlerinde sanat tarihinden referansları ve sembolik anlamlarını araştırır.

Marie — Louise O'Murphy'nin Neşesi (2012) adlı eserinde Eviner, Batılı resim geleneğini yansıtan bir imgeyi yeniden ele alır. François Boucher'ın Marie-Louise O'Murphy'nin Portresi (1752) adlı ünlü eserinde koltukta çıplak halde uzanan O'Murphy'nin kalça ve bacak detayı, tuval boyunca tekrarlanır. Nihai biçimine ulaşmamış görünen vücut parçaları süzülürken, onları çevreleyen desenler ise sürekli yeni örüntüler kuran kolektif ve kişisel bilinçaltını temsil eder. Böylece sanatçı, gündelik hayat ve hafızada yer edinmiş sanatsal imgeler arasında süregelen etkileşimi vurgular.

Among Turkey's leading artists, İnci Eviner (b. 1956) graduated from the Painting Department at Istanbul State Academy of Fine Arts in 1980. She received her doctorate from the Fine Arts Faculty at Mimar Sinan University in 1987. Eviner's practice has a unique narrative style that deals with issues such as femininity, gender and identity politics on a collective level. In her works, she examines various references from art history and their symbolic significance.

In *The Joy of Marie — Louise O'Murphy* (2012), Eviner reconsiders a prominent image from the Western painting tradition. Depicted lying naked on a sofa in François Boucher's seminal work Portrait of Marie-Louise O'Murphy (1752) O'Murphy's hips and legs are repeated throughout Eviner's canvas. Apparently far from their final form, the body parts continue to float — while the surrounding patterns represent the personal and collective subconscious that constantly form new connections. The artist thus emphasizes the ongoing interaction between everyday life and artistic images etched in the memory.

AYÇA TELGEREN

Baharın Son Günü
Last Day of Spring
2019

Beton
Concrete
30 x 110 x 66 cm
3 + 2 AP

Sanatçı ve Galerist'in izniyle
Courtesy of the artist and Galerist

Ayça Telgeren (d. 1975), lisans ve yüksek lisans eğitimini Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi Resim Bölümü'nde tamamladı. Kâğıt, metal, beton ve video da dahil olmak üzere farklı malzemeleri içeren çalışmaları, hatırlama eylemi ve görsel bellek gibi kavramlarla ilgilenir.

Baharın Son Günü (2019), iç içe geçmiş iki bedeni tasvir eder. Telgeren'in beton heykelleri hafızanın tensel boyutuna ve dokunmanın, bazı anların hatırlanmasında oynadığı role odaklanır. Bir kucaklaşma anının mahremiyetini ve sıcaklığını aktaran fakat yalnızca bir kısmını gördüğümüz bu iki beden üzerinden Telgeren, hafızanın geçici doğasına dair bir yorum sunar. Eserin isminin de çağrıştırdığı gibi, figürler bir arada olmanın verdiği hazzı ve onu takip eden kaçınılmaz hüznü hissiyle izleyiciyle paylaşır.

Turkish artist Ayça Telgeren (b. 1975) completed her BA and MA in Painting at Mimar Sinan Fine Arts University, Istanbul. Working across a range of materials, including paper, metal, concrete and video, her work engages with ideas around collective memory.

Last Day of Spring (2019) depicts the bottom halves of two intertwined bodies, and is among Telgeren's concrete sculptures which focus on the tactile dimension of memory and how touch plays a role in our ability to remember certain moments. The interlinked bodies relay the warmth and intimacy of a full body embrace, but by only showing their bottom halves, Telgeren points to the fleeting nature of memory. The two figures capture the pleasures of spending time together and the feeling of grief that follows their inevitable separation – as suggested by the melancholic title.

ELİF URAS

Ayakları Üzerinde Duran Kadın

Woman Standing on Her Own Feet
2018

Çini, seramik, sır, altın
Underglaze painted ceramic tiles,
stoneware, glaze, gold
95 x 48,5 x 48 cm

Sanatçı ve Galerist'in izniyle
Courtesy of the artist and Galerist

Elif Uras (1970), School of Visual Arts, New York'da Güzel Sanatlar alanında lisansını ve Columbia School of the Arts'ta yüksek lisansını tamamladı. Elif Uras'ın resme ve seramiğe odaklanan pratiği, başta Türkiye'nin kültürel geçmişi olmak üzere farklı toplumlarda kadınlara atfedilen rolleri irdeler. Sanatçı, özellikle cinsiyet ve sınıf gibi kavramların gelenek ve modernite penceresinden değişen anlamlarını araştırır.

Ayakları Üzerinde Duran Kadın'da (2018) bereketi ve doğurganlığı temsil eden antik Anadolu heykellerini çağrıştıran figür, yine aynı topraklara ait desenlerle bezeli bir arka planın önüne yerleşmiştir. Uras, bu eserinde Batı sanat geleneğinde yaygın olarak kullanılan altın rengini yerel motiflerle bir araya getirir ve melez bir görsellik yaratır. Finansal ve ekonomik özgürlüğünü elde etmiş kadınları tasvir etmekte kullanılan başlık, ataerkil düzenin cinsiyete ve sınıfa bağlı söylemlerine bir eleştiri niteliğindedir.

Turkish artist Elif Uras (b. 1970) completed her BA from the School of Visual Arts, New York, and her MFA from Columbia School of the Arts. With a focus on painting and ceramics, Uras' practice investigates the role of women in society, particularly in Turkey's cultural past. She is especially interested in shifting notions of gender and class in the context of tradition and modernity.

In the ceramic work *Woman Standing on Her Own Feet* (2018), the figure evokes ancient Anatolian sculptures which represent fertility and abundance, and is placed in front of a decorative background celebrating Anatolian culture. In this work, Uras combines the gold color, widely seen throughout the Western art tradition, with local Turkish motifs to create a hybrid visual language. The title repurposes a phrase often used to describe women who have achieved financial freedom and recognition, and serves as a critique of the patriarchal order based on restrictive gender and class categories.

ERDOĞAN ZÜMRÜTOĞLU

DİYET
PRICE
2017

Tuval üzerine yağlıboya
Oil on canvas
300 x 425 cm

Sanatçının izniyle
Courtesy of the artist

İstanbul ve Berlin’de yaşayan ve çalışan sanatçı Erdoğan Zümrütoğlu (d. 1970), büyük ebatlı tuval üzerine yağlıboya ile çalışır. “Yapısal olarak ekspresyonizmi çağrıştıran bir yaklaşımla hareket eden sanatçının eserlerinde biçim ve saf maddesellik arasında yatan bir gerilim vardır. Bu yaklaşım, Fiziksel Soyutlama ile Orta Çağ’da ortaya çıkan ve 20. yüzyılda doruğa çıkan figürün çarpıtılması geleneği olan iki sanat tarihi durumunu içermektedir.”*

DİYET (2017) adlı eserinde Erdoğan Zümrütoğlu, amorf bir bedenin lekesele düzlemde soyutlanmış figürler tarafından kovalandığı karanlık bir sahneyi tasvir eder. Zümrütoğlu’nun birçok eserinde olduğu gibi burada da figürler kendi maddesellikleri içerisinde çözülerek biçimsel durumlarına geri dönerler. Figür ve zemin arasındaki ilişkinin gerilimi böylelikle yüzeye çıkar. Kompozisyonun alt kısmında yer alan ayaklar ise kendi başlarına belirgin olarak kalır ve anatominin üst bölümlerinde olduğu gibi aynı çözülme seviyesine maruz kalmazlar. Çözülme en radikal potansiyeline zeminde ulaşır. Diyet, toplumsal yaşamın getirdiği kaos ve olası şiddet gibi bedelleri görünür kılarken, tüm bu durumların altında süregelen varoluşçu kaygıları da yüzeye taşır.

*Drew Hammond tarafından yazılmış Kutsal Pazarlık, 2017 sergi metninden alıntıdır.

Erdoğan Zümrütoğlu (b. 1970) is an artist who works between Istanbul and Berlin. In his oil on large-scale canvases, “Zümrütoğlu blends abstract and figurative elements that are reminiscent of expressionism. A constant tension resides between figuration and pure materiality in his works. The roots of Zümrütoğlu’s practice can be traced to two art historical cases: Physical Abstraction and figurative distortion that began in the Middle Ages and culminated in the 20th century.”*

In *PRICE* (2017), Zümrütoğlu depicts a nightmarish scene in which an amorphous body is chased by a number of abstract black figures. As in many of Zümrütoğlu’s works, figures dissolve in their own materiality and return to their formal states exposing the tension between the figures and the background. The feet in the lower part of the composition remain prominent, and are not exposed to the same level of dissolution as in the upper parts of the anatomy. The chaos and potential violence in Price reveals Zümrütoğlu’s wider concern with existential questions arising from the contemporary world.

*Excerpt from Drew Hammond’s exhibition text for Holy Bargain, 2017.

ERDOĞAN ZÜMRÜTOĞLU

Bilinmeyen Bir Yapıt İçin
Modüller 5.6

Modules for an Unknown
Artwork 5.6

2022

Bronz

Bronze

90 x 45 x 45 cm

Sanatçının izniyle

Courtesy of the artist

İstanbul ve Berlin’de yaşayan ve çalışan sanatçı Erdoğan Zümrütoğlu (d. 1970), büyük ebatlı tuval üzerine yağlıboya ile çalışır. “Yapısal olarak ekspresyonizmi çağrıştıran bir yaklaşımla hareket eden sanatçının eserlerinde biçim ve saf maddesellik arasında yatan bir gerilim vardır. Bu yaklaşım, Fiziksel Soyutlama ile Orta Çağ’da ortaya çıkan ve 20. yüzyılda doruğa çıkan figürün çarpıtılması geleneği olan iki sanat tarihi durumunu içermektedir.”*

Zümrütoğlu, eserlerinde ‘varlık’ ve ‘varoluş’ kavramlarını kompozisyon ve figürler üzerinden ele alır. Son dönem heykel çalışmalarında sıklıkla rastladığımız figürler, modernitenin insanlıktan çıkaran güçlerini ele alır. İzleyiciyi bilinçaltına çağıran Zümrütoğlu, insan varoluşunun kırılganlığını hatırlatarak psikolojik kaygının derinliklerine dalan bir anlatıyı göz önüne serer. Bilinmeyen bir Yapıt için Modüller 5.6, kaotik bir gerilime kapılmış dismorfik figür aracılığıyla modern yaşamın karmaşasını yansıtır.

*Drew Hammond tarafından yazılmış Kutsal Pazarlık, 2017 sergi metninden alıntıdır.

Erdoğan Zümrütoğlu (b. 1970) is an artist who works between Istanbul and Berlin. In his oil on large-scale canvases, “Zümrütoğlu blends abstract and figurative elements that are reminiscent of expressionism. A constant tension resides between figuration and pure materiality in his works. The roots of Zümrütoğlu’s practice can be traced in another tradition which is “distortion in figuration” that derives from the Middle Ages and culminates in the 20th century.”*

Zümrütoğlu often deals with notions of ‘entity’ and ‘existence’ rendered through abstracted bodily images and portraits in his works. With his habitual figures that come into being in recent sculptural pieces, he sheds light on the dehumanizing powers of modernity. Calling the viewer into the subconscious, Zümrütoğlu reminds us of the fragility of human existence, revealing a narrative plunged into the depths of psychological anxiety. In Modules for and Unknown Artworks 5.6 he captures the complexities of modern life manifested through the uneasy, dysmorphic figure caught up in a chaotic tension.

*Excerpt from Drew Hammond’s exhibition text for Holy Bargain, 2017.

VITO ACCONCI

Damgalar Trademarks 1970

Mukavva üzerine, 5 çerçeve içine yerleştirilmiş siyah-beyaz fotoğraflar, daktiloyle ve elle üzerine yazılmış kâğıtlar, değmeli baskı ve kitap sayfası

Black and white photographs, typewritten and handwritten sheets, contact printing and book page mounted on cardboard, in 5 frames
87,8 × 250,5 cm

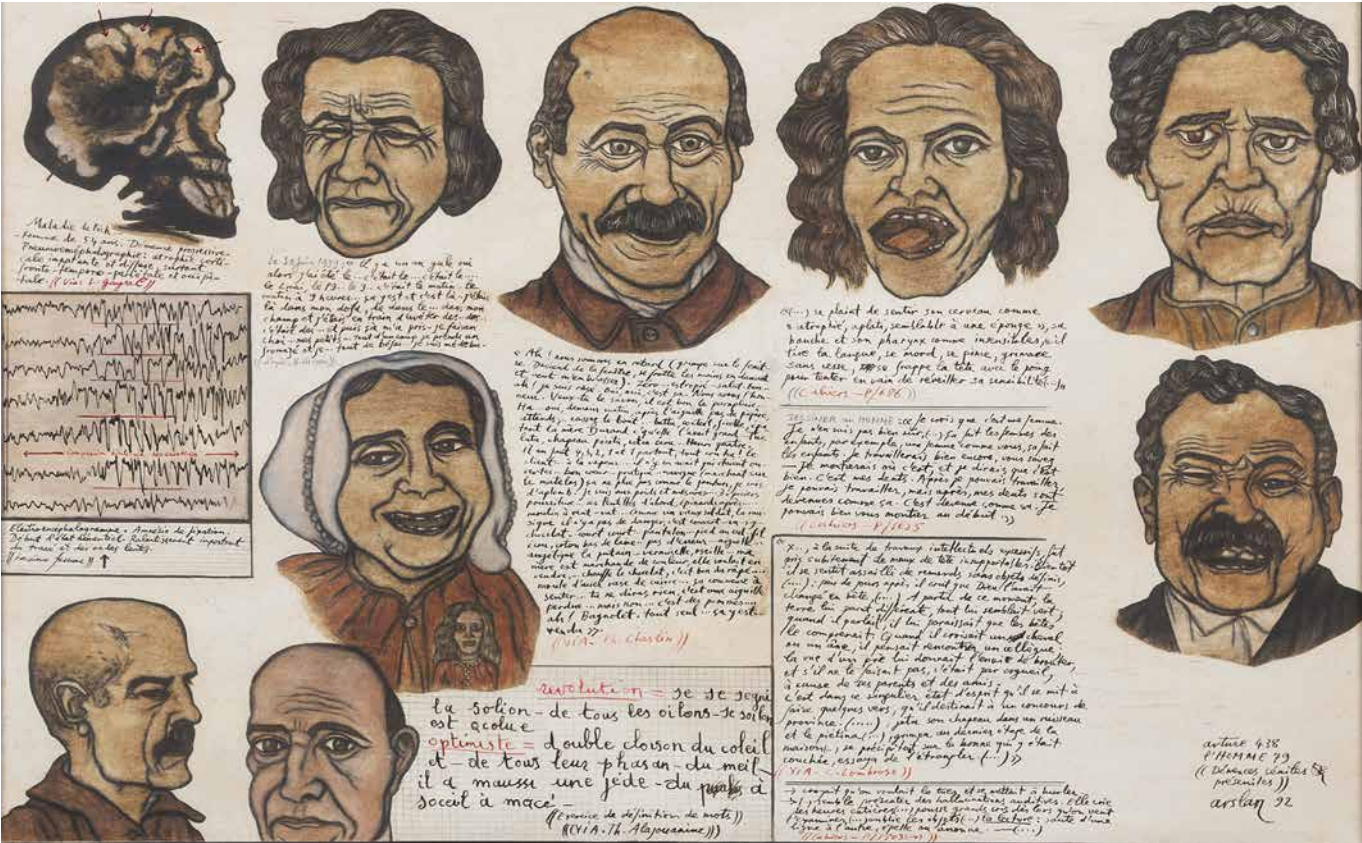
Arter Koleksiyonu
Courtesy of Arter Collection

New York doğumlu tasarımcı, video ve performans sanatçısı Vito Acconci (1940–2017), yerleştirme, video ve performans alanındaki sıra dışı eserlerinin yanı sıra heykel ve mimari tasarıma yönelik ilgisi ile tanınır. Erken dönemde çalışmaları kendi bedeni üzerinden gerçekleştirdiği kamusal “deneyleri” içerirken, daha sonra büyük ölçekli kamusal sanat eserlerine evrildi.

Damgalar (1970) adlı erken dönem performans eserinde Acconci, kendi bedeni üzerinde bıraktığı izleri bir dizi fotoğraf ve yazılı döküman aracılığıyla belgeler. Vücudunun farklı yerlerini ısırarak sanatçı, çıkan izleri mürekkebe batırarak kâğıda aktarır. Bedenin fiziksel eşiklerinin geçirgenliğini keşfeden bu eylemlerin sonucunda bedenin kendisi yazılı ve görsel ifade biçimlerini mümkün kılan bir mecra haline gelir. Bedenin sınırlarını araştıran bu iş, aynı zamanda ürünlere ticari amaçlarla “damga” basılmasına yönelik bir eleştiri niteliğindedir.

The New York-born artist Vito Acconci (1940–2017) is known for his installation, video and performance works, and his later interest in sculpture and architectural design. His early works are characterised by experiments with his body in public space, with the scale of his works later expanding to include large-scale public art.

Trademarks (1970) is an early performance piece in which Acconci bites various parts of his body. He documents the marks left on his skin by covering them with printer's ink and then stamping their impressions onto other surfaces. Aiming to discovering the permeability of certain bodily thresholds, the result of these actions is that the body itself becomes a medium that enables written and visual forms of expression. The work, which explores the body's limits, also critiques the commercial act of 'stamping' a product for trade purposes.

YÜKSEL ARSLAN

Arture 483, İnsan 79:
İhtiyarlık ve Öncesi
Demansları

Arture 483, Human 79:
Geriatric Dementia
1992

Kağıt üzerine karışık teknik
Mixed media on paper
37,3 x 60 cm

Emre Gürkan Koleksiyonu
Emre Gürkan Collection

Türkiye'nin önde gelen sanatçılarından Yüksel Arslan (1933 — 2017), yapıtlarını "art" (sanat) sözcüğüyle Fransızca'da kullanılan "ure" ekini birleştirerek oluşturduğu arture kelimesiyle adlandırır. Eserlerinde toprak, şeker, yumurta beyazı, yağ, bal ve idrar gibi malzemeleri kullanan sanatçı, bireyi, toplumu ve bedenleri sosyolojik ve bilimsel açılarından ele alır.

Gözleme ve bilgiye dayalı bir yaklaşım benimseyen sanatçı, eserlerinde insan olmanın doğasından yola çıkar. *Arture 483, İnsan 79: İhtiyarlık ve öncesi demansları* adlı eser, yaşlanmaya bağlı gerçekleşen biyolojik ve fiziksel değişimleri merkezine taşır. Arslan, yaşlı popülasyonda sıkça rastlanan demans hastalığının etkilerine dair yaptığı araştırmaların görsel ve metinsel bir çıktısını sunar. Arslan, toplumda kolayca ifade edilmeyen korku ve tabulara karşı nesnel bir duruş sergileyerek, yaşlanan bedenlerimizle ilişkimizi yeniden tanımlar.

Amongst Turkey's most prominent artists, Yüksel Arslan (1933 — 2017), titles his works under the name arture, which he created by combining the word "art" with the French suffix "ure". Using materials such as soil, sugar, egg white, oil, honey and urine in his works, Arslan deals with the individual, society and bodies through sociological and scientific perspectives.

With an approach based on observation and knowledge, Arslan's works set out from the nature of being human. *Arture 483, Human 79: Dementia* due to geriatry focuses on the biological and physical changes that occur due to aging. Arslan presents both a visual and textual output of his research on the effects of dementia, which is common in the elderly. With an objective stance against the fears and taboos that are not easily expressed and dealt with in society, Arslan's work thus redefines our relationship with our senescent bodies.

JOHN COPLANS

Otoportre; Uzanmış Ayağını

Tutan Figür

Self Portrait, Lying Figure

Holding Leg

1990

4 adet gümüş jelatin baskı

4 silver gelatin prints

112 × 297 × 4 cm

Arter Koleksiyonu

Courtesy of Arter Collection

İngiliz sanatçı, yazar ve küratör John Coplans (1920–2003), 1960 yılında Amerika Birleşik Devletleri'ne göç etti ve 1970'lerin sonuna kadar Artforum dergisinde görev aldı. Pratiğinin henüz başlarında resmi bırakan Coplans, fotoğraf alanına geçiş yaptı ve otoportre çalışmalarında kendi yaşlanan vücudu üzerinden kimlik ve figürün geleneksel temsillerini araştırdı.

Coplans, dört panelli *Otoportre; Uzanmış Ayağını Tutan Figür* (1990) adlı eserinde yatar pozisyonda çektiği kendi bedeni ile fotoğraf çerçevesinin sınırları arasındaki uzamsal ilişkiyi araştırır. Dört çerçeveye yayılan eserde beden parçalı bir görünüm alır; birbirinden bağımsız, soyut formlara indirgenir. İmgenin yatay konumlandırılması ise bedenin hareketsizliği, yaşlanması ve ölümü gibi evrensel, çağrışımları beraberinde getirir. Bedeni alışıldık anlatımlardan özgürleştiren eser, yaşlılığa dair fiziksel ve ruhsal gerçekliklerinin sembolik bir anlatımıdır.

British artist, writer and curator John Coplans (1920–2003) emigrated to the United States in 1960, becoming involved with the magazine Artforum until the end of the 1970s. Having abandoned painting early on, Coplans turned to photography, using his own ageing body to explore ideas around identity and traditional representations of the figure in self-portraiture.

In his four-panel photograph *Self Portrait, Lying Figure Holding Leg* (1990), Coplans explores the spatial relationship between his own body lying down and the boundaries of the photographic frame. Mounted across four panels, the body appears fragmented, reduced to separate and abstract forms. The horizontal positioning of the image also suggests ideas around immobility, old age and death. Stripping the body of pre-established narratives, the work acts as a symbolic expression of the spiritual and physical processes that await the body as it ages.

FRANCESCO ALBANO

Yumru #2

Lump #2

2013

Balmumu, polyester, reçine

Wax, polyester, resin

175 x 33 x 33 cm

Sanatçı ve Öktem Aykut Galerisi'nin
izniyle

Courtesy of the artist and Öktem

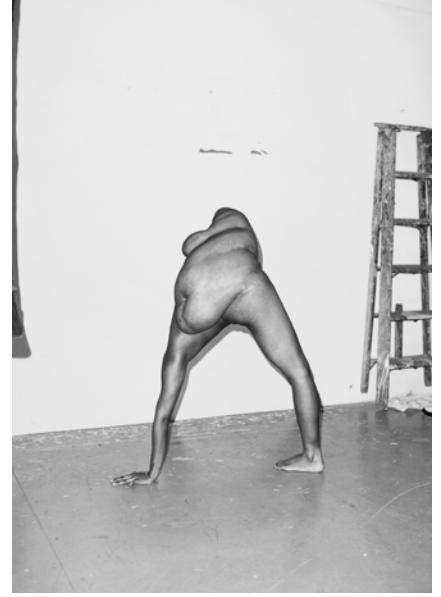
Aykut Gallery

İtalyan sanatçı Francesco Albano (d. 1976), 2000 yılında İtalya Carrara Güzel Sanatlar Akademisi'nden mezun oldu ve 2005 yılında heykel dalında Ulusal Sanat Ödülü MUIR'i aldı. Eserleri, psikolojik travma, içsel çatışmalar ve fiziksel şiddet gibi konuları sorgular. Albano'nun pratiği, insan anatomisini ters yüz eden merak uyandıran, deforme ve grotesk bedenlerle doludur.

Albano'nun *Yumru #2* adlı yerleştirmesi, tavana asılı bir kafes içinde bacak kemiklerine bağlı kesik bir gövdeyi içerir. Sanatçı, Antik Yunan'dan modernizme, geç kapitalizmden hakikat sonrasına; sanat tarihinden aldığı referanslarla beden üzerinde kurulan fiziksel, sosyal ve psikolojik tahakkümün ve geleneksel kodların çözümlemesini yapmayı hedefler. Böylelikle, bireye yüklenen sorumlulukların, toplumsal baskıların ve görünmez şiddetin fiziksel tezahürlerini ortaya koyar. Sallanan deforme figür, salt kemik ve deri yığınınna dönüşmüştür, böylece bize kırılgan gerçekliğimizle beraber bedenlerimizin fiziksel sınırlarını hatırlatır. Sanatçı, *Yumru #2*'nin de yer aldığı serisinde modern kültürün aşırılıklarının ve dekadansın insan üzerindeki dayanılmaz ağırlığını da ele alır.

Italian artist Francesco Albano (b. 1976) graduated from the Italian Academy of Fine Arts in Carrara in 2000 and received the National Prize of Arts – MUIR for sculpture in 2005. His work considers questions around psychological trauma, inner conflict and physical violence. His practice includes a range of curious, grotesque and deformed bodies that subvert human anatomy.

Albano's installation *Lump #2* (2013) features a cage suspended from the ceiling, below which hangs a truncated body attached to leg bones. Embracing numerous references within art history, from Ancient Greece to Modernity, Late Capitalism to Post-Truth, Albano seeks the prospects of decoding the traditions of domination imposed on bodies; whether it be physical, social or psychological. The hanging, deformed figure – essentially reduced to skin and bones – reminds us of our fragile position in the world and the limits of our physical existence. Albano thus attempts to expose the subjugated body under the tyranny of invisible violence and excess.

ASGER CARLSEN

İsimsiz serisi
Untitled series
2011

Pigment baskı
Pigment print
76 x 58,42 cm (Her biri | Each)
5 + 2 AP

İdil Tabanca Koleksiyonu
İdil Tabanca Collection

Danimarkalı sanatçı Asger Carlsen (d. 1973), kariyerine 16 yaşında olay yeri fotoğrafçısı olarak başladı. Daha sonra temsili anlatımdan uzaklaşan Carlsen, 2006 yılından itibaren insan bedeni üzerinde dijital müdahaleler uyguladığı ve ilhamını klasik heykellerden ve Sürrealizmden alan fotoğraflar üretiyor.

2011 tarihli bu serisinde Carlsen, farklı uzuvlar üzerine uyguladığı dijital müdahaleler sonucu ortaya çıkan çarpık ve grotesk bedenlerle yoğun bir yanıltıcı etki yaratır. Soyut bir kavram olarak ele alınan beden; kitle, ten ve ışık üzerinden yeniden kurgulanır ve böylece izleyiciden yeni bir bakış talep eder. Alışılmadık heykelsi formlara bürünen ve mutasyona bağlı dönüşümleri çağrıştıran bedenler yarattıkları tedirginlik ve merak duygusunun yanı sıra gerçek ve kurgu arasında asılı kalır; böylece aynı anda tanıdık ve yabancı görünür.

Danish artist Asger Carlsen (b. 1973) began his career as a crime scene photographer at the age of 16. He quickly moved away from representative photography and since 2006 has produced digitally manipulated photographs of the human body, inspired by classical sculpture and Surrealism.

In this series from 2011, Carlsen creates distorted, often grotesque bodies by digitally modifying limbs to create a powerful illusionary effect. Seen in abstract terms, the body becomes reconstructed as a combination of mass, skin and light – demanding to be looked at through new eyes by the audience. These mutated bodies, which create unusual sculptural forms to evoke feelings of discomfort and curiosity, are both familiar and foreign, hovering somewhere between reality and fiction.

ALPIN ARDA BAĞCIK

Asenapine
Asenapine
2019

Tuval üzerine yağlıboya
Oil on canvas
140 x 200 cm

Erol Tabanca Koleksiyonu
Erol Tabanca Collection

Alpin Arda Bağcık (d. 1988), çalışmalarında bilginin doğasını, özellikle hakikat sonrası çağı karakterize eden komplo teorilerini, hızlı görsel üretimini ve paylaşımını sorgular. Karakalem ve tuval üzerine yağlıboya tekniğiyle ürettiği çalışmalarında Bağcık, medyada yer alan imgelerin manipülatif ve psikolojik bir araç olarak ve propaganda amaçlı kullanımını vurgular. Sanatçı, İstanbul'da yaşamakta ve çalışmaktadır.

Asenapine adlı eserinde Bağcık, güçlü ve katartik bir deneyimin etkisinde bir grup insanın, bir kız çocuğunun başına ve saçlarına dokundukları ritüel ânını resmeder. Bu sahne, şifa verme ve bir rahatsızlığı iyileştirme vaadi etrafında şekillenen törenlere gönderme yapar. Bu çarpıcı imge, hiçbir bilimsel kanıt olmadan ağızdan ağıza yayılan komplo teorilerinin yükselen popüleritesini eleştirir. Bu tür mitleri betimleyen ve belgeleyen Bağcık, internetin ve sosyal medyanın yanıltıcı yönünü görünür kılar. Sanatçı, bu mitlere bağlı olarak gelişen istismar gibi sorunlara dair ürkütücü bir portre çizer.

Turkish artist Alpin Arda Bağcık (b. 1988) questions the nature of knowledge in his work, especially in regards to conspiracy theories and the rapid production and dissemination of images that characterize the post-truth era. In his works produced with pencil drawing and oil on canvas, Bağcık emphasizes the use of images in the media as a manipulative and psychological tool and for propaganda purposes. The artist lives and works in Istanbul.

In *Asenapine*, Bağcık depicts a moment in which a group of people under the influence of a powerful and cathartic experience touch the head and hair of a young girl. This scene refers to rituals and ceremonies centered around the promise of curing and healing an ailment. This striking image criticizes the rising popularity of word-of-mouth conspiracy theories that have no scientific basis. Describing and documenting such myths, Bağcık makes visible the misleading effects of the internet and social media. The artist paints a frightening portrait of problems that develop in relation to these myths, such as abuse.

CINDY SHERMAN

İsimsiz 117
Untitled 117
1983

Kromojenik renkli baskı
Chromogenic color print
88,3 x 59,1 cm
18 Edisyon
Edition of 18

Sanatçı, Hauser & Wirth ve Elgiz
Koleksiyonu izniyle
Courtesy of the artist, Hauser & Wirth
and Elgiz Collection

Amerikalı sanatçı Cindy Sherman (d. 1954), 20. yüzyıl feminist sanat pratiğinin en önemli temsilcileri arasındadır. Kendini merceğin önüne yerleştirdiği fotoğraflarında cinsiyet, sınıf ve çağdaş kimlik gibi temaları irdeler; bireysel ve toplumsal kimliklere dair süregelen bir sorgulama halini yansıtır.

Sherman, feminist bir bakış açısıyla kendini sanat tarihi, film, televizyon, medya ve reklam dünyasından bir dizi tanıdık ve hiper-gerçek arketipe dönüştürmesi ile tanınır. Sanatçı, kendini topluma mal olmuş figürlere dönüştürerek imaj kültürü ve kitle-sel tüketim dünyasına eleştirel bir yorum getirir. Sherman'ın kılık değiştirerek hayat verdiği karakterleri, kadın bedeninin temsillerine, toplumsal cinsiyet klişelerine ve ataerkil düzeni pekiştiren popüler imgelere yönelik bir meydan okumadır. *İsimsiz #117* (1983), Sherman'ın Moda serisinin bir parçasıdır ve ve siyah bir perdenin arkasından çıkan hayaletimsi bir kadın karakteri betimler.

American artist Cindy Sherman (b. 1954) is one of the most prominent representatives of 20th-century feminist art practice. Her photographic self-portraits, in which she places herself in front of the lens, examine themes such as gender, class and contemporary identity and reflect an ongoing inquiry into individual and social identities.

Sherman is well known for transforming herself into a variety of familiar and hyperreal archetypes from across art history, film, television, media and advertising. By transforming herself into representations of popular figures, the artist provides a critical commentary on the world of image culture and mass-consumerism. Sherman's characters, portrayed through disguise and intervention, challenge representations of the female body, as well as gender stereotypes. They confront the patriarchal system reinforced through iconic imagery. *Untitled #117* (1983) is part of Sherman's Fashion series and features a ghostlike female character emerging from a black curtain.

SİBEL HORADA

Sürerli Anıt

Continuous Monument
2002 —

İnsan saçı (sanatçının kendi saçı),
seramik lavabo

Human hair (the artist's own hair),
ceramic sink

Değişken boyutlar
Dimensions variable

Sanatçının izniyle
Courtesy of the artist

Sibel Horada (d. 1980) lisans eğitimini Brown Üniversitesi'nde, yüksek lisansını ise İstanbul Yıldız Teknik Üniversitesi'nde tamamladı. Pratiğinde metin, heykel ve yerleştirme gibi mecraları kullanan Horada, özellikle kentsel, arkeolojik ve ekolojik bağlamda kişisel ve kolektif tarih etrafındaki konuları araştırır.

Sürerli Anıt (2002), sanatçının kendi saçlarından eklenen tutamlarla sürekli olarak genişleyen ve devam eden bir heykel çalışmasıdır. Bir sanat nesnesi ve malzeme olarak saç, bir zamanlar sanatçının bir parçası olduğu halde artık geriye doğru onun izini sürmek ve köküne ulaşmak imkansızdır. Lavaboyu dolduran saç, bir birikme hikayesi anlatır; bedenle ve böylece kimlikle doğrudan bağlantısını kaybetmiştir, diğer yandan arşivsel ve anıtsal bir boyut kazanmıştır.

Born in Istanbul, Sibel Horada (b. 1980) completed her BA at Brown University, Rhode Island, and her MA from Yıldız Technical University, Istanbul. Using text, sculpture and installation, Horada investigates themes around personal and collective histories, particularly in urban, archaeological and ecological contexts.

Continuous Monument (2002) is a sculptural work that features a sink filled with the artist's own hair, and which continues to evolve and grow. Although the hair, both as an art object and material, was once a part of the artist, it is now impossible to trace it back to its roots. The hair, which fills and emerges out of the sink, tells a story of accumulation. It has lost its direct connection with the body and thus with the artist's identity, but it has accrued an archival, monumental dimension.

ERWIN WURM

LSD Etkisinde Ben Me on LSD 2010

Polyester, beton, boya ve metal
Polyester, concrete, paint, metal
165 x 90 x 75 cm

Banu & Hakan Çarmıklı Koleksiyonu
Banu & Hakan Çarmıklı Collection

Avusturyalı sanatçı Erwin Wurm (d. 1954), heykel, mekân ve insan formu arasındaki ilişkiyi ele alan eserler üretir. Soyutlama ve figürasyon arasında bir dil yaratan Wurm, bedeni ve benliği keşfeden çalışmalarında sıklıkla gündelik nesneleri kullanır. Wurm eserlerinde, ince bir mizah yoluyla içsel ve dışsalın ilişkisini; nesnel dünyanın subjektif dünya üzerindeki artık bireyin kontrolünden çıkmış hakimiyetini sorgular. Sanatçının eserleri, aralarında Solomon R. Guggenheim Müzesi, Walker Art Center ve Centre Pompidou'nun da bulunduğu birçok önemli koleksiyonda yer almaktadır.

Erwin Wurm'un *LSD Etkisinde Ben* (2010) adlı heykelinde tek elinin üzerinde duran bir figür, bulutu andıran büyük ve sarı bir form ile sarmalanmıştır. İsminden de anlaşıldığı gibi eser, psikoaktif madde kullanımının duygu, düşünce ve davranış üzerindeki etkilerine referans verir. Gördüğümüz heykel, bu tür bir etki sonucunda değişen içsel dünyanın sembolik bir yansımasıdır. Beyindeki kimyasal tepkimelere bağlı olarak ortaya çıkan psikolojik ve fizyolojik süreçleri görünür kılan eser, içsel hallere fiziksel bir form atfeder. Sanatçı, psikolojik tasviri fizyolojik bir anlatım üzerinden yaparken, izleyiciyi kendi bedenselliği ve hisleri ile yüzleştirir.

Austrian artist Erwin Wurm (b. 1954) creates sculptures that expand the relationship between sculpture, space and the human form. Moving between abstraction and figuration, Wurm frequently uses everyday objects in works that explore the body and self. Through his whimsical approach, he queries the inevitable effects of the world at large on the inner self of the individual. Works by Wurm are included in collections of institutions such as Solomon R. Guggenheim Museum, Walker Art Center and Centre Pompidou among others.

In Wurm's sculpture *Me on LSD* (2010), a figure apparently standing on one hand is engulfed by a large yellow form resembling a cloud. The work, as the title suggests, makes reference to the effect of psychoactive substances on a person's emotions, thoughts and behaviors. What we see is a symbolic reflection of an inner world that has been altered by an experience of this nature. In this manner, the artist translates psychological and mental realities into physical realities through his own corporeality by illustrating the psychological and physiological processes that develop due to chemical reactions in the body. The work thus attributes a physical form to an internal state.

PINAR YOLAÇAN

Nü'ler serisinden "İsimsiz"
"Untitled" from Nudes series
2012

Hahnemühle kağıt üzerine arşivesel
inkjet baskı

Archival inkjet print on Hahnemühle
134 x 101 cm (Her biri | Each)
5 + 2 AP

Sanatçı ve Wetterling Galerisi'nin
izniyle

Courtesy of the artist and Wetterling
Gallery

Pınar Yolaçan (d. 1981), Central Saint Martins'de moda ve Chelsea Sanat Okulu'nda tasarım ve medya sanatı üzerine eğitim aldı, 2004 yılında ise Cooper Union'dan mezun oldu. Moda, fotoğraf ve heykelin kesişiminde çalışan Yolaçan'ın eserleri, çıkış noktası olarak kadın bedenini ele alır ve baskın güzellik algısına alternatif bir bakış sunar. Yolaçan'ın eserleri The J. Paul Getty Museum ve Museum of Fine Arts, Boston gibi birçok önemli koleksiyonda yer almaktadır.

Nü'ler serisinde (2012–14) Yolaçan, boyadığı kıvrımlı kadın bedenlerini fotoğraflayarak onları soyut formlara dönüştürür. Heykel, fotoğraf ve resmin kesişiminde yer alan eserdeki bükülmüş kadın bedeni, aynı anda antik ve fütüristik, anonim ve evrensel bir görünüme sahiptir. Jenny Saville, Lucian Freud ve Francis Bacon gibi sanatçıların resimlediği beden ve ten tasvirlerine gönderme yapan seri, günümüz medyasında sıkça karşımıza çıkan görüntülerin ötesine taşıdığı beden algısı ile kadınlara dayatılan estetik ve sosyal normlara meydan okuyarak çeşitliliği kutlar.

Turkish artist Pınar Yolaçan (b. 1981) studied fashion at Central Saint Martins College of Art and Design and Media Art in Chelsea School of Art, before graduating from the Cooper Union with a BFA in 2004. Working at the crossroads of fashion, photography and sculpture, Yolaçan's work takes the female body as its starting point to offer an alternative to prevailing beauty archetypes. Her works are included in several museum collections such as The J. Paul Getty Museum and Museum of Fine Arts, Boston.

For Yolaçan's *Nudes series* (2012–14), the artist painted women's curvy bodies transforming them into abstract forms. Combining sculpture, photography and painting, the twisted female body in the work possesses a quality that is simultaneously ancient and futuristic, anonymous and universal. Alluding to the depiction of painted flesh in the work of artists such as Jenny Saville, Lucian Freud and Francis Bacon and their treatment of skin and flesh, this series extends bodily representation beyond the images frequently encountered in today's media. By challenging the limits of aesthetic codes and social agenda and norms imposed on women, the series celebrates bodily diversity.

CANAN

Çeşme
Fountain
2000

Video yerleştirme
Video installation
57"
5 + 1 AP

Sanatçının izniyle
Courtesy of the artist

CANAN (d. 1970), 1998 yılında Marmara Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Resim Bölümü'nden mezun oldu, 2006'da Boston Güzel Sanatlar Müzesi'nde misafir sanatçı programına katıldı. Feminist pratiği, hükümet, din, toplum ve aile gibi yapıların bedene getirdiği kısıtlamalara direnir.

Çeşme (2000) adlı eserinde CANAN, Marcel Duchamp'ın 1917 tarihli aynı isimli ünlü heykelinin yanı sıra Bruce Nauman'ın Çeşme Olarak Otoportre (1966) adlı videosuna da gönderme yapar. Batılı, beyaz, erkek, büyük sanatçı mitine bir cevap niteliğindeki eser, bir çift süt dolu kadın göğsünü siyah bir fon önünde ve yakın çekimde gösterir. Kadın bedenini ve ona ait doğal süreçleri görünür kılan CANAN, izleyiciyi erkek egemen kültür, feminist kimlik ve beden politikaları bağlamında yeniden düşünmeye davet eder.

Turkish artist CANAN (b. 1970) graduated from the Painting Department at Marmara University in 1998, completing a residency at the School of the Museum of Fine Arts, Boston, in 2006. Her feminist practice resists restrictions imposed on the body by the controlling forces of government, religion, society and family.

In her video work *Fountain* (2000), CANAN makes reference to American artist Bruce Nauman's video *Self-Portrait as a Fountain* (1966), as well as Marcel Duchamp's famous 1917 sculpture of the same name. A response to Western, white, male dominated art history, the provocative work shows a pair of milk-filled breasts in close-up against a black background. Making visible the female body and its natural processes, CANAN invites the audience to rethink patriarchal culture in the context of feminist identity and body politics.

WILLI DORNER

Fotoğraf: Lisa Rastl
Photography by Lisa Rastl

Oturma Odası Living Room 2022

C-print baskı
C-print mounted on aluminium dibond
80 x 120 (Her biri | Each)
1/3 + 2 AP

İdil Tabanca Koleksiyonu
İdil Tabanca Collection

Avusturyalı koreograf, video sanatçısı ve küratör Willi Dorner'in (d. 1959) sanat pratiğinde insan bedenleri, kentsel mekânlarla ve çevreleriyle beklenmedik şekillerde etkileşime girer.

Dorner, dansçılar, sanatçılar ve sıradan insanlardan oluşan topluluklar ile farklı ülkelerde mekâna özgü müdahaleler gerçekleştirir. Rengârenk kıyafetler giyen performans sanatçıları, gözden kaçması muhtemel kapı girişleri, aralıklar, girintiler, merdivenler gibi farklı alanlarda yeni dokular yaratır. Bu sergi kapsamında Dorner, Eskişehir çevresindeki evleri ve ev yaşamının çeşitli sosyal ve kültürel yönlerini irdeleyen bir dizi performatif müdahale gerçekleştirir. Şehir sakinleri ile ortak bir deneyimi mümkün kılan bu seri, çevre, kent ve mimari ile ilişkilenecek şekillerimizi sorgularken, kent yaşamının kanıksanmış hareket sınırlarını genişletir.

Austrian artist, choreographer and curator Willi Dorner (b. 1959) has developed an artistic practice in which human bodies interact with urban space and architecture in unexpected ways.

Dorner choreographs site-specific performances in various countries with the participation of local dancers, artists and performers alongside the public. The performers occupy surfaces that are commonly overlooked, such as thresholds, gaps, recesses and stairs. As part of this exhibition Dorner orchestrates situations around Eskişehir, which redefine the historic houses unique to the region, as well as the social and cultural aspects of home living, through bodily interventions. Enabling a shared experience with city dwellers, Dorner's work questions the ways in which we relate to the environment, the city and architecture, while expanding the often limited range of movement within urban life.

IIU SUSIRAJA

Laatuaikaa (Kaliteli Zaman)
Laatuaikaa (Quality Time)
2018

Arşivsel pigment baskı
Archival pigment print
41 x 41 cm
2/5 +1 AP

İdil Tabanca Koleksiyonu
İdil Tabanca Collection

Finlandiyalı fotoğrafçı ve video sanatçısı Iiu Susiraja (d. 1975), kendi bedenini merkeze aldığı çalışmalarında genellikle gerçeküstü, acımasız ve mizahi bir yaklaşım benimser. Susiraja'nın incelikle kurguladığı portreleri, çağdaş ifade biçimlerinin ötesine geçerek, imaj takıntısının hakim olduğu kültürümüze alternatif bir bakış sunar.

Susiraja, *Laatuaikaa (Quality Time)* (2018) adlı eserinde, bir stüdyoda gerçekleşen moda çekimini andıran bir mizansen kurgular. Bedenini sergileyen mayosuyla Susiraja; kendini mavi bir fonun önünde, elinde tuttuğu ve etrafına yerleştirdiği televizyonlarla birlikte fotoğraflar. Ekranda bir görüntü olmasa da, Susiraja'nın bedeni televizyonda görmeye alışık olduğumuz bedenlerle bir kontrast oluşturur. Görselin çarpıcı doğası, ana akım medyanın, moda ve güzellik gibi küresel sektörlerin farklı beden tasvirlerini ne oranda görmezden geldiğine dikkat çeker.

Finnish photographer and video artist Iiu Susiraja (b. 1975) uses her own body as the centre of her work in often surreal, brutal or humorous ways. Unflinching in their gaze, Susiraja's carefully staged portraits move beyond contemporary forms of self-expression to say something wider about our image-obsessed culture.

In the work *Laatuaikaa (Quality Time)* from 2018, Susiraja creates a mise-en-scène that resembles a fashion shoot held in a studio. Wearing a swimsuit that displays her body, Susiraja photographs herself in front of a blue background with a television in her hand and others installed around her. Although there is no image on the screen, Susiraja's body contrasts with the bodies that we are used to seeing on TV screens. The provocative image highlights the extent to which the mainstream media and global industries such as fashion and beauty tend to ignore different body shapes, particularly in their depictions of women.

IIU SUSIRAJA

Otoritenin Kabzasında In the Hilt of Authority 2012

Arşivsel pigment baskı
Archival pigment print
60 x 60 cm
2/5 +1 AP

İdil Tabanca Koleksiyonu
İdil Tabanca Collection

Finlandiyalı fotoğrafçı ve video sanatçısı liu Susiraja (d. 1975), kendi bedenini merkeze aldığı çalışmalarında genellikle gerçeküstü, taviz vermeyen ve mizahi bir yaklaşım benimser. Susiraja'nın incelikle kurguladığı portreleri, çağdaş ifade biçimlerinin ötesine geçerek, imaj takıntısının hâkim olduğu kültürümüze alternatif bir bakış sunar.

Otoritenin Kabzasında (2012) adlı eser, toplum tarafından idealize edilen ve sosyal medya kültürünün de pekiştirdiği estetik algılar sonucunda şişman kadınlara “görülmemeleri” ve “saklanmaları” yönünde dayatılan mesajlara bir başkaldırı sunar. Sanatçının göğüslerini birer kravatın içerisine sıkıştırması, toplumsal düzenin büyük bedenlere ilişkin ürettiği olumsuz söylemlere ve kısıtlamalara yönelik bir eleştiri içerir. Susiraja, cesur portreleri ile toplumdaki baskın güzellik kodlarına meydan okur.

Finnish photographer and video artist liu Susiraja (b. 1975) uses her own body as the centre of her work in often surreal, brutal or humorous ways. Unflinching in their gaze, Susiraja's carefully staged portraits move beyond contemporary forms of self-expression to provide an incisive commentary on our image-obsessed culture.

In *The Hilt of Authority* (2012) revolts against the messages imposed on fat women to ‘remain hidden’ as a result of aesthetic perceptions idealised by society and reinforced by social media. The artist squeezes each of her breasts into a tie as a critique of the negative discourses and restrictions perpetrated by the patriarchal order on bigger bodies. Susiraja challenges the dominant beauty codes in society via daring self-portraits.

THEO TRIANAFYLLIDIS

Pastoral (Video Oyunu)
Pastoral (Video Game)
2019

Video oyunu (yazılım)
Software
10 + 2AP

Sanatçı ve The Breeder Gallery
Atina'nın izniyle
Courtesy of the artist and The
Breeder Gallery, Athens

Yunan sanatçı Theo Triantafyllidis (d. 1988), dijital medya çalışmalarında sanal alanlar ve kullanıcılar arasındaki etkileşimi araştırıyor. Oyun teknolojilerini ve sanal gerçeklik ekipmanlarını kullanarak akışkan cinsiyetlerin, tekinsiz ama şiirsel hibrit mekanların yer aldığı; mekansal deneyimi irdeleyen artırılmış gerçeklik ortamları yaratıyor.

Triantafyllidis, *Pastoral* (2019) adlı eserinde oyunların fotorealist estetiğine ve sanal gerçekliğin oyuncular üzerindeki duygusal ve fiziksel etkilerine odaklanır. Ekranda kırsal bir yerde gördüğümüz sanal avatar, abartılı fiziksel özellikleriyle dijital kültür içinde baskın olan hegemonik erkeklik kalıplarını ve kadınların cinselleştirilmesini görünür kılar. Güneşli bir günde büyük bir saman tarlasında dolaşan avatar, içinde bulunduğu ortamla bir çelişki içerisindedir, böylece fantezi ve gerçeklik arasındaki ayrımı bulanıklaştırır. İnsan bedeninin ifa etmek zorunda kaldığı pek çok eylem ve yükümlülükten arınmış olan bu amaçsız avatar, bir şeyle meşgul olmadan sadece “var olma”nın hafifliğini bize hatırlatır.

Theo Triantafyllidis (b. 1988) is an artist who works with digital and physical media to explore the experience of space and the mechanics of embodiment in hybrid realities. Utilizing algorithms and game engines, virtual reality headsets and experimental performance processes, he creates interactions within immersive environments. In Triantafyllidis' worlds, awkward interactions and precarious physics mingle with uncanny, absurd and poetic situations, inviting the viewer to engage with new realities.

In *Pastoral* (2019), Triantafyllidis examines the photorealist aesthetics of games and the emotional and physical impact of a hybrid virtual expanding landscape. The player finds himself as an avatar moving throughout a pastoral setting. Its over-muscular features comment on the dominant representation of hegemonic masculinity and the hyper-sexualization of females in digital culture. Strolling through an idyllic hay field illuminated by golden sunlight where the distinction between fantasy and reality is blurred, the avatar is at odds with its natural setting. Liberated from the burden of daily routine, the aimless avatar reminds us of the ease of just "being", without the necessity to keep oneself busy.

THEO TRIANAFYLLIDIS

Otoportre (Uzanan Ork)
Portrait (Reclining Ork)
2019

Dokuma duvar halısı
Woven Tapestry
137 x 183 cm
10 + 2 AP

Sanatçı ve The Breeder Gallery
Atina'nın izniyle
Courtesy of the artist and The
Breeder Gallery, Athens

Yunan sanatçı Theo Triantafyllidis (d. 1988), dijital medya çalışmaları arasında sanal alanlar ve kullanıcılar arasındaki etkileşimi araştırıyor. Oyun teknolojilerini ve sanal gerçeklik ekipmanlarını kullanarak akışkan cinsiyetlerin, tekinsiz ama şiirsel hibrit mekanların yer aldığı; mekansal deneyimi irdeleyen artırılmış gerçeklik ortamları yaratıyor.

Triantafyllidis, *Pastoral* (2019) adlı yerleştirmesinin bir parçası olan *Otoportre (Uzanan Ork)*'ta (2019), fotorealist video oyunu estetiğine ve sanal gerçekliğin oyuncular üzerindeki duygusal ve fiziksel etkilerine odaklanır. Ekranda kırsal bir yerde gördüğümüz sanal avatar, abartılı fiziksel özellikleriyle dijital kültür içinde baskın olan hegemonik erkeklik kalıplarını ve kadınların cinselleştirilmesini görünür kılar. Güneşli bir günde büyük bir saman tarlasında dolaşan avatar, içinde bulunduğu ortamla bir çelişki içerisinde, böylece fantezi ve gerçeklik arasındaki ayrımı bulanıklaştırır. İnsan bedeninin ifa etmek zorunda kaldığı pek çok eylem ve yükümlülükten arınmış olan bu amaçsız avatar, bir şeyle meşgul olmadan sadece "var olma"nın hafifliğini bize hatırlatır.

Theo Triantafyllidis (b. 1988) is an artist who works with digital and physical media to explore the experience of space and the mechanics of embodiment in hybrid realities. Utilizing algorithms and game engines, virtual reality headsets and experimental performance processes, he creates interactions within immersive environments. In Triantafyllidis' worlds, awkward interactions and precarious physics mingle with uncanny, absurd and poetic situations, inviting the viewer to engage with new realities.

In *Self Portrait (Reclining Ork)* (2019), as a part of the installation *Pastoral* (2019), Triantafyllidis examines the photorealist aesthetics of games and the emotional and physical impact of a hybrid virtual expanding landscape. The player finds himself as an avatar moving throughout a pastoral setting. Its over-muscular features comment on the dominant representation of hegemonic masculinity and the hyper-sexualization of females in digital culture. Strolling through an idyllic hay field illuminated by golden sunlight where the distinction between fantasy and reality is blurred, the avatar is at odds with its natural setting. Liberated from the burden of daily routine, the aimless avatar reminds us of the ease of just "being", without the necessity to keep oneself busy.

JULIAN OPIE

Caterina Nude 15
Caterina Nude 15
2009

Ahşap gergi üzerine vinyl
Vinyl on wooden stretcher
188 x 246 cm

Erol Tabanca Koleksiyonu
Erol Tabanca Collection

Yeni İngiliz Heykeli Hareketi'ne mensup sanatçı Julian Opie (d. 1958), ilhamını Pop Art ve Minimalizm akımlarından alan kalın siyah hatlı silüetlerin düz renkli blok alanlarla tamamlandığı figürleri ve manzara resimleri ile tanınır. Eserleri, insan bedeni; algı ve mekân arasındaki ilişkiye ve çağdaş yaşamın ve teknolojinin birey üzerindeki etkilerine referans verir.

Caterina Nude 15, sanat tarihi boyunca karşımıza çıkan ve kadın bedeni üzerinden üretilen çıplaklık ve erotizm olgularına modern bir yorum getirir. Sanat tarihinde çıplak kadın bedeni çok yaygın bir motif olsa da, Opie bu konuyu artan dijitalleşme ve multimedya sanatındaki gelişmeler çerçevesinden ele alır ve bu retoriği eleştirir.

British artist Julian Opie (b. 1958) is closely associated with the New British Sculpture Movement. Inspired by Pop art and Minimalism, Opie is known for his hyper-stylised figures and landscape paintings, in which thick black line silhouettes are complemented by solid blocks of color. His work refers to the relationship between the human body, perception and space, as well as the effects of technological advance on the individual.

Caterina Nude 15 (2009) brings a contemporary interpretation to the depiction of nudity and eroticism. Nude images of the female body are a key theme in art history, but Opie approaches his subject through the perspective of increased digitisation and the impact of technological developments on art making.

SAELIA APARICIO

Rapunzel

Rapunzel

2022

Huş ağacından CNC lazer kesim
kontrplak, pigment boya, çin
mürekkebi

CNC birch plywood, stain dye,
chinese Ink

50 x 36 x 32 cm

Crispy Hug

Crispy Hug

2022

Huş ağacından CNC lazer kesim
kontrplak, pigment boya, çin
mürekkebi

CNC birch plywood, stain dye,
chinese Ink

42 x 90 x 39 cm

İdil Tabanca Koleksiyonu

İdil Tabanca Collection

Saelia Aparicio (d. 1982), 2015 yılında Royal College of Art'ta Heykel dalında yüksek lisansını tamamlamıştır. Aparicio'nun heykel, video ve yerleştirmeyi kapsayan pratiği, iklim değişikliği, konut krizi ve insanın doğaya etkisi gibi konuları ele alır. İşlerinde genellikle hibrit bedenlerle dolu kurgusal dünyalar yaratır.

Sanatçının tasarım ve sanat arasındaki sınırları bulanıklaştıran kontrplak ve el boyaması tabureleri, bedeni dış görünüşle sınır-layan ve iki boyuta indirgeyen çağımıza esprili bir dille yanıt verir. Bedenleri kenetlenmiş ve bükülmüş üç kadın figür, kendilerini dış dünyanın endişelerine karşı kapatmış görünür; aynı zamanda kadının güçlenmesine yönelik bir mesaj taşır.

Saelia Aparicio (b. 1982) is a London-based Spanish artist who completed her MA in Sculpture at the Royal College of Art in 2015. Aparicio's practice which span sculpture, video and installation, explore themes such as climate change, the housing crisis and the human impact on nature. Her work often creates a fictional world full of hybrid bodies.

Blurring the boundaries between design and art, Aparicio's plywood and hand-painted anthropomorphic stools wittily respond to a world which limits the body to its external appearance and reduces it to two dimensions. The three works shown here depict women, their bodies huddled and bent, safe from the outside world yet representative of female empowerment.

MUSTAFA ATA

İsimsiz
Untitled
1988

Tuval üzerine akrilik
Acrylic on canvas
138 x 170 cm

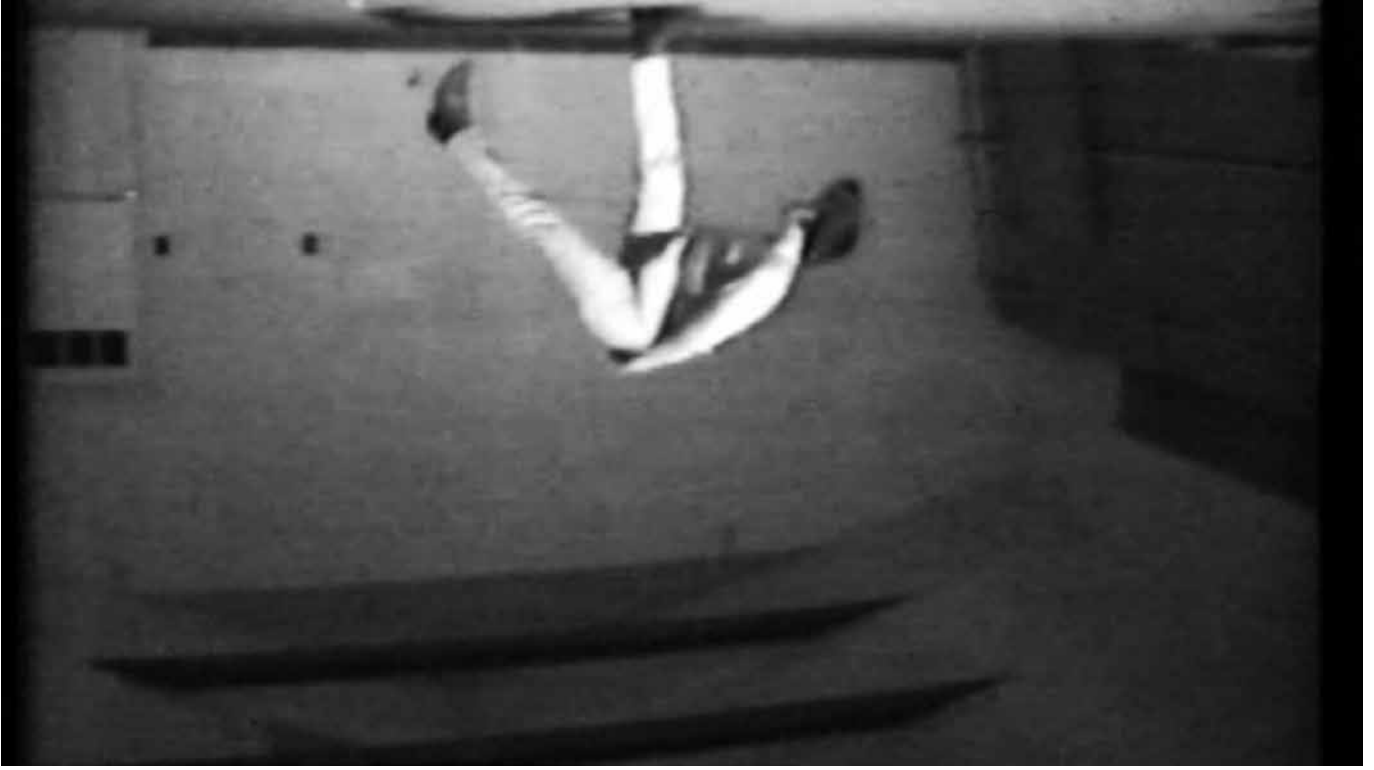
Erol Tabanca Koleksiyonu
Erol Tabanca Collection

Türkiye çağdaş sanatının öncü isimlerinden Mustafa Ata (d. 1945), kontrast renkler ve dinamizm yüklü insan figürlerinin ön plana çıktığı yağlıboya tablolar üretir. Soyutlaşan figürlere yer veren kompozisyonları, tek ve büyük fırça darbeleriyle uyguladığı rengin katılmasıyla sanatçının kendine özgü üslubunu oluşturur.

Ata'nın *İsimsiz* eserinde yoğun renk kullanımıyla birbirinden ayrılan soyut figürlerin hareket ihtiyacı, bir sanat formu olarak resmin statik sınırlarını zorlar. Resimde durgunluğun ve hareketin arasındaki gerilim, aynı zamanda zamansal ve mekânsal bir bağlama sahiptir. Figürler her ne kadar sonsuz gibi algılanan büyük boşluklarda süzülse de, hareketleri "şu anda" ve "burada" olmaya dair bir anlayış taşır. Aktif olarak ayrıışan ve birbirinden uzaklaşan figürler, bilinçaltında yer alan endişelerin ve varoluşçu bir yalnızlık düşüncesinin görsel anlatısıdır.

A pioneer of Turkish contemporary art, Mustafa Ata (b. 1945), produces oil paintings in which contrasting colors and dynamic figures have a central place. Compositions that demonstrate the artist's unique artistic language include abstracted figures, accompanied by color applied in singular and large brush strokes.

The need for movement of the abstract figures in Ata's *Untitled* work, separated from each other by intense color fields, pushes the static boundaries of painting as an art form. The tension between stillness and movement in this painting also has a temporal and spatial dimension. Although the figures float in vast spaces perceived by the viewer as infinite, their movements carry an understanding of being "here" and "now". The figures, who are actively moving apart and separating, provide a visual narrative of our subconscious worries and an existential idea of solitude.

BRUCE NAUMAN

Baş Aşağı İlerleme Revolving Upside Down 1968

S&B video

B&W video

60'

Sanatçı ve EAI — Electronic Arts
Intermix izniyle

Courtesy of the artist and EAI —
Electronic Arts Intermix, New York

Amerikalı sanatçı Bruce Nauman'ın (d. 1941) heykel, fotoğraf, video, çizim ve performans alanındaki üretimleri, kırk yılı aşkın bir süredir sanatın tanımını sorgulamaya devam etmektedir. Sanatçı, neon eserlerinin yanı sıra kendi vücudunu malzeme olarak kullanarak ve gündelik işlerle uğraştığı performansları ile tanınır.

Nauman'ın siyah-beyaz videosu *Baş Aşağı İlerleme* (1968), sanatçının ters yerleştirilmiş bir kamera karşısında tek ayağı üzerinde, kafası eğik bir şekilde dönmesiyle başlar. Daha sonra ters istikamete doğru dönen sanatçının bu kez başı yukarıdadır. Bir saat uzunluğundaki eser izleyici için bir dayanıklılık testidir; videoya hâkim gerilimli atmosfer bu duyguyu pekiştirir. Sanatçı, her an dengesini kaybederek düşme ihtimalini düşündürürken, aynı zamanda izleyicinin mekân algısında kırılmalar oluşur. Eser, bedenın mekânı işgal edış biçimlerine dair soruları da gündeme getirir.

American artist Bruce Nauman (b. 1941) works across a broad range of media, including sculpture, photography, video, drawing and performance, and for 40 years his work has continually questioned what art can be. He is known for his early absurdist performance pieces, in which he uses his own body as raw material and engages in mundane tasks.

Nauman's black-and-white video *Revolving Upside Down* (1968) begins with a view of the artist spinning on one leg with his head down in front of an upside-down camera. The artist then turns in the opposite direction, this time with his head lifted up. At an hour long, the work is an endurance test for the viewer, made more so by the tense atmosphere that prevails throughout the duration of the work. While Nauman encourages the audience to contemplate the possibility of him falling at any moment due to a loss of balance, he challenges the perception of space that which the body occupies.

Müze Direktörü
Museum Director
Defne Casaretto

Artistik Direktör
Artistic Director
İdil Tabanca

Sergi Koordinasyon
Exhibition Coordination
Zeynep Birced
Yağmur Elif Ertekin
Belda Namdar

Editör
Editor
Bala Gürcan

Kurumsal İletişim
Corporate Communication
Bengü Kırkız Ergüven

Eğitim Programları
Education Programs
Ayşe Yaman
Emel Gülşah Akın
Elif Özuğur

Görsel İletişim
Visual Communication
Ahsen Dilara Yılmaz

Teknik Ekip
Technical Team
Kenan Uzunkaya
Burak Kavlak
Abdülselam Anar
Uğurcan Yumlu
İsa Anar

Sosyal Medya
Social Media
Eda Güneş

Grafik Tasarım
Graphic Design
Studio PUL

Çeviri
Translation
Bala Gürcan

Halkla İlişkiler
Public Relations
Flint

Redaksiyon
Copy Editors
Çiğdem Aldatmaz
Imelda Barnard

Lojistik
Logistics
Sergikur

Sigorta
Insurance
Arex

Aydınlatma
Lighting
TEPTA

Baskı Prodüksiyon
Print Production
Date-Ist

Katkılarından dolayı teşekkür ederiz.
We extend our gratitude to

Banu-Hakan Çarmıklı
Emre Gürkan
Serdar Altınalmaz
Sevda-Can Elgiz

Arter
Borusan Contemporary
EMST-National Museum of
Contemporary Art Athens
EAI-Electronic Arts Intermix,
New York

Galerist
ONKAOS
Öktem Aykut Galeri
Regen Projects
The Breeder Gallery Athens
Wetterling Gallery

ODUNPAZARI MODERN MÜZE